

Het Nederlandsche belang in West-Indië. — Lentebloemen. — Een wolkbreuk boven Amsterdam. — Het Residentie-orkest naar Parijs. — Een motor van 6750 paardekracht. — Humor uit de Schaakwereld.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 46 (20) 12DE JAARGANG
13 Mei 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 ¹/₂ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

BLOEIENDE APPELBOOM
DE BELOFTE VOOR EEN RIJKE PLUK.

HET NEDERLANDSCHE BELANG IN WEST-INDIË

II.

Suriname vormt van de West-Indische bezittingen het vasteland. Nederlandsch-Guayana, gelijk men het ook noemen kan, ligt tusschen Brazilië, waartegen de grenzen niet nauwkeurig zijn vastgesteld, en voorts tusschen Fransch-Guayana of Cayenne in het Oosten, en Engelsch-Guayana in het Westen. Dit Engelsch-Guayana wordt gevormd door de vroegere koloniën Essequibo, Demarare en Berbice, drie gebieden, die in de geschiedenis der West-Indische Compagnie hebben meegedeld en die langen tijd, gedeeltelijk zelfs tot in den aanvang der negentiende eeuw, onder Nederlandsch gezag stonden. Suriname ligt binnen den heeten gordel van het Noordelijk halfrond; de temperatuur is er hoog, hoewel in den namiddag de hitte door den zeewind wordt getemperd. Langs de kust vloeit een zeestrooming in Westelijke richting, die 't riviërslib meevoert of doet bezinken, alwaar mangrovebosschen ontstaan, evenals aan zoovele Oost-Indische eilanden, en aldus heeft een snelle aanwas van land plaats. Door het land stroomen verschillende grootere en kleinere rivieren, die hoogerop vaak watervallen vormen, maar waarvan de mondingen bij vloed voor vrij diepgaande zeeschepen toegankelijk zijn. De hoofdrivier is de Suriname, die de Sara- en de Para-kreek opneemt, en door de Commewijne, de Cottica en de Vane-kreek met de Marowijne in verbinding staat, en aan den linkeroever haar water met dat van de Sarramacca vereenigt. Van deze rivier is de mond dicht bij dien van de Coppename, welke door verschillende wateren, als de Nickerie, met de kust nabij den uitloop van de Corantijne is vereenigd, zoodat beide grensrivieren door een onafgebroken waterloop vereenigd zijn. De bodem van Suriname is bedekt met den rijksten plantengroei; de uitgestrekte wouden bevatten allerlei kostbare houtsoorten; de cocos en meer andere nuttige palmen groeien er weelderig. Maar slechts een gering gedeelte van den grond wordt bebouwd.

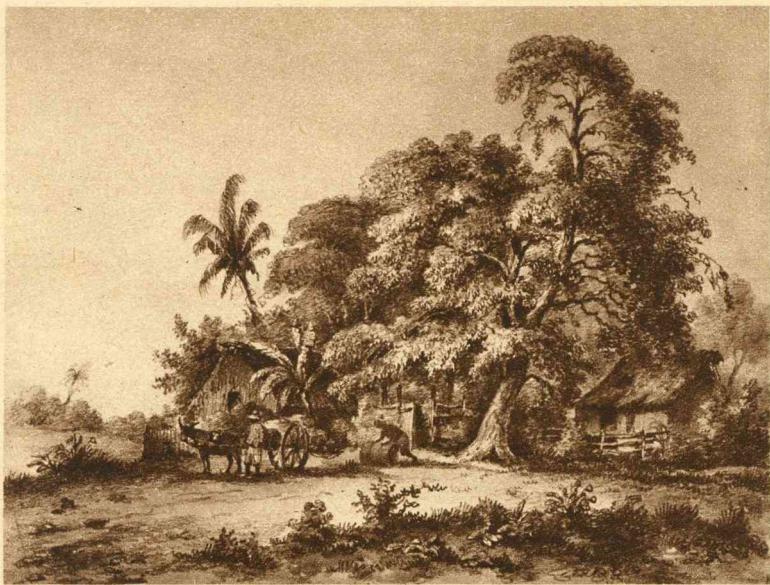
De Katoenboom.

de inboorlingen een aantal van ongeveer 20.000 vormen. In de bevolking komt niet veel verandering; bedroeg zij in 1910 ruim 86.000, thans is zij op 94.000 te stellen.

Curaçao is het voornaamste van de groep eilanden, die tot het eigenlijk West-Indië behooren. St. Eustatius, Saba en de Nederlandsche helft van St. Martin, dat verder aan Frankrijk behoort, liggen z.n. boven den wind ten Oosten van de Caraïbische zee; Curaçao, Aruba en Bonaire liggen beneden den wind, in het Zuiden dezer binnenzee. Curaçao is 550, Bonaire 335, Aruba 165, St. Martin 46.80, St. Eustatius 20.70 en Saba 12,83 K.M.² groot. De bevolking bedraagt totaal 55.160 zielen, waarvan Curaçao met bijna 33.000 en Aruba met bijna 10.000 het overwegend groote deel herbergen. Op Curaçao, waar de Regeering in de hoofdplaats Willemstad is gevestigd, is een uitnemende haven, het Schottegat en de St. Annabaai, die

dan Curaçao, maar worden bezocht door orkanen. Saba is niet meer dan een hooge vulkaan, en de vroeger belangrijke handel van St. Eustatius is voor het grootste deel vervallen. Uitsluitend de scheepvaart van Curaçao, als reeds gezegd, heeft economische beteekenis, en het is dan ook vooral deze, die in den loop der laatste tientallen jaren, mede met de z.n. strooïedenindustrie, tot de opleving van Curaçao heeft bijgedragen.

Intusschen, men denke niet, dat het in den loop der jaren heeft ontbroken aan pogingen om vooral Suriname, maar ook Curaçao, uit het verval, waarin deze beide gebieden — zeker vergeleken bij vroegere eeuwen — waren geraakt, op te heffen. In 1911 werd het onderzoek naar den economischen en financieelen toestand van Suriname door den Minister van Koloniën aan een bijzondere commissie toevertrouwd; de uitgave van de Encyclopaedie voor Nederlandsch-West-Indië heeft tot betere kennis geleid. In 1916 ontstond het Suriname-Studiesyndicaat, welks bekwame studiec commissie na plaatselijk bevinden een hoogst belangrijk verslag leverde. Niet zoo heel lang geleden zijn in de „Nieuwe Rotterdamsche Courant” een reeks artikelen van bekende hand verschenen, die ook op den innerlijken toestand in Suriname en zijn verhouding tot het Moederland een nieuw licht hebben geworpen. Maar met dat al zijn het toch perioden van groote economische moeilijkheden geweest. Oogstcijfers uit de negentiger jaren en uit de tijden na 1900 toonden een noodlottigen achteruitgang, niet alleen omdat 't grootlandbouwbedrijf zoo zwaar bezocht werd, maar vooral ook omdat het kleinbedrijf er zoo hevig onder leed. De krullootenziekte tastte de gemakkelijke en loonnende cacao-cultuur aan. Tevoren was er in Suriname reeds veel tenietgegaan. In 1906 scheen het als zou de voorgenomen aanplant van bacoven (pisangs) een nieuwe periode inluiden; de overeenkomst met de United Fruit Cy te Boston beloofde veel. Maar nog geen vier jaren later had de Panama-ziekte, die reeds in 1908 woedde, den schoonen aanplant geheel

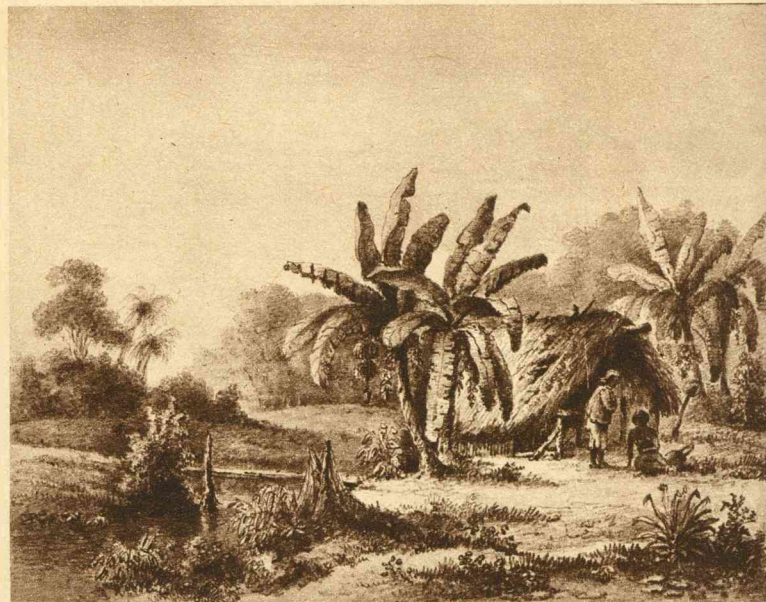
De Manggaboom.

De Mangga is een zeer gezochte appelachtige vrucht, die naar wortelen smaakt.

Voor al suiker en cacao, maar ook koffie, maïs en rijst kweekten er aan. De plantages liggen alle in het Noorden der kolonie, niet ver van de hoofdstad. Tot de belangrijkste mineralen behoort goud, dat langs de Sarramacca, de Suriname, de Marowijne, maar vooral in het gebied van de Lawa wordt geacht aanwezig te zijn. Dit Lawa-gebied heeft vroeger tusschen Nederland en Frankrijk een punt van geschil uitgemaakt, totdat arbitrage, door den Keizer van Rusland verricht, het Lawa-gebied onbetwist aan Nederland heeft toegewezen.

De oppervlakte van Suriname is ongeveer van de grootte van het eiland Java, zijnde 2700 vierkante geografische mijlen. Een groot gedeelte van de kolonie was in 1898, toen Koningin Wilhelmina haar regeering aanvaardde, nog onbekend gebied, maar is sedert dien in kaart gebracht. De verkenning van Suriname is geheel voltooid; land- en volkenkunde zijn aangevuld met kennis van de verborgen binnenlanden en nieuwe gegevens zijn toegevoegd aan de wetenschap van flora en fauna. De hoofdstad van Suriname, de eenige stad trouwens die er is, is Paramaribo. Deze telt 36.000 inwoners tegen ruim 59.000 voor geheel de verdere kolonie. Van de 36.000 inwoners van Paramaribo behooren er slechts 900 tot de Europeanen, terwijl dit aantal voor het overige deel der kolonie op ongeveer 250 wordt gesteld. Nederlandsch-Indiërs zijn er, dank zij de emigratie, tot 'n getal van 11.000; Britsch-Indiërs tot een aantal van 25.000, terwijl

regelmatig wordt bezocht door de schepen van de West-Indische mail en waaruit een druk verkeer wordt onderhouden met de naburige eilanden en kusten. De eilandjes St. Martin, St. Eustatius en Saba zijn vulcanisch, ook regenrijker

De Bananenboom.

verwoest; in 1913 had de laatste vruchtenverschepping naar New-York plaats, en met eenige kleine zendingen naar Europa in dat jaar en in 1914, stierf de onderneming, waarvan men zooveel verwachtte, weer uit. Toch is er juist in den laatsten tijd verbetering ingetreden; de cacao-productie is weer toegenomen; die van koffie evenzeer, al zijn beide slachtoffer van de algemeene daling der prijzen. Hevea-aanplant is slechts korten tijd beproefd; de suikercultuur bleef op de hoogte, die zij had ingenomen, en een feit van beteekenis in haar geschiedenis is ongetwijfeld de bouw van een nieuwe fabriek en plantage „Mariënborg”, toebehoorende aan de Nederlandsche Handelsmaatschappij, waarmede de techniek van den dag in dit tevoren verouderde bedrijf is gebracht. In het klein-landbouwbedrijf heeft voornamelijk de rijstbouw, in de handen van kolonisten, opleving getoond; de toenemende aanvoer van arbeiders, eerst uit Britsch-Indië, daarna mede uit Java en tenslotte uit Java alleen, heeft bijgedragen tot een opbloei van dit volksbedrijf uit wat het vroeger verwoeste cacao-bedrijf der Creolen had achtergelaten. De overheidsbemoeienis met den landbouw, eerst na 1898 georganiseerd, heeft voortgang gemaakt. Het goudbedrijf heeft het niet tot blijvende hoogte kunnen brengen, en de balatawinning, die door den oud-gouverneur van Suriname, den heer G. J. Staal — wiens hart nog altijd warm voor de kolonie klopt — mede een „bedrijf van avontuur” is geheeten, bereikte in den

Suikerplantage aan de Suriname-rivier.

loop dezer vijftientig jaren haar hoogste opbrengst. Voor de koloniale kas levert het bedrijf intusschen nog belangrijke voordeelen op.

Al ontbreken voor Suriname — gelukkig — de lichtpunten niet, toch is er ten aanzien van Curaçao meer directe vooruitgang op te merken. Dit is eensdeels te danken aan de opleving van de strooioedennijverheid, aan welke nieuw leven werd ingeblazen door het oprichten van vlechtschurssen, maar anderdeels door de exploitatie der fosphaatmijnen en door de vestiging op Curaçao van de dusgenaamde Curaçaosche Petroleum-Maatschappij, onderdeel van het wereldbedrijf der Koninklijke. Wat aangaat de hoedenindustrie, haar beteekenis kan reeds hieruit blijken, dat niet minder dan 8640 zielen geacht worden tot dien tak te behooren, terwijl in 1920 voor een bedrag van f 867.000 aan hoeden is uitgevoerd. Het bedrijf van de Santa Barbara fosphaatmijnen is door den oorlog belemmerd, maar nadien weer krachtig hervat, terwijl de Mijnwet er zorg voor draagt, dat de kolonie haar aandeel in de eventueel nog te ontdekken schatten ontvangt. Alvorens de Curaçaosche Petroleum-Maatschappij zich op de plantage Asiento, gelegen aan het Schottegat, kon vestigen, dienden er heel wat bezwaren opgeheven. Maar al spoedig daarna beschikte zij over een achttal tankschepen, vroeger monitors, over een stoomschip en een paar sleepboten, die dagelijks heen en weer varen tot het overbrengen van de ruwe olie. Wanneer men dan ook de cijfers van invoer en uitvoer van Curaçao ziet, ontdekt men een niet geringe toeneming. De invoer toch bedroeg voor de eilanden tezamen in 1912 nog geen f 5 miljoen, en in 1921 ruim f 19 miljoen. De uitvoer is in dienzelfden tijd van f 2½ miljoen tot ruim f 13½ miljoen gestegen. De uitbreiding van de scheepvaart hield er uiteraard gelijken tred mede; het aantal stoomschepen nam van 410 in 1912 tot 1791 in 1924 toe; zeilschepen van 1018 tot 1834; de respect. tonnenmaten van 2½ tot 12½ mill. en van 119.600 tot 383.250 M³. Suriname toont, gelijk uit het voorgaande te begrijpen is, niet zulke verbeterde cijfers, maar toch kan worden opgemerkt, dat de invoer in Suriname van f 7½ miljoen in 1910 is gestegen tot ruim f 13 miljoen in 1921, terwijl echter de uitvoer van ruim f 8½ miljoen in 1910 niet is gestegen en zelfs in 1921 tot f 6½ miljoen bleek gedaald.

Cacaoboom met vruchten.

betrekkingen in 1920 opgelost. Wie een blik op de kaart werpt, kan begrijpen, dat met Venezuela wel conflicten moesten ontstaan, en ook begrijpen, dat door onze West-Indische bezittingen de overigens niet al te uitgebreide moeilijkheden van ons buitenlandsch beleid een enkelen keer toenemen.

Nu de Ondernemersraad voor West-Indië, die voorlopig alleen Suriname omvat, is opgericht, zal dit wellicht den gemiddelden Nederlander kunnen bijbrengen, dat er daar in de landen der Creolen een paar gebieden liggen, die voor Nederland meer beteekenis hebben dan hij tot dusver heeft begrepen. Het zal er misschien ook toe kunnen bijdragen, dat de belangstelling in de behandeling der West-Indische begroting — in den regel gering — toeneemt, en dat Nederland, wat zeker tot verbetering van den toestand zou kunnen strekken,

zich eens afvraagt waarom het eigenlijk noodig is, dat aan een land met zoovele natuurlijke voordeelen als Suriname er een is, nog jaarlijks subsidies moeten worden verschaft, die dan toch nog een f 2½ miljoen bedragen, hoewel de ontvangsten van Suriname van nauwelijks f 2 miljoen in het begin dezer eeuw tot ruim f 6 miljoen zijn gestegen! Die meerdere belangstelling voor Suriname en Curaçao, zij is zoo dikwijls, en door haar thans zoo energieken en toegewijden gouverneur baron van Heemstra, niet meer vergeefs, gevraagd, en alleen zij kan tot blijvende ontwikkeling van dit land, dat toch andere tijden gekend heeft, leiden.

DE BRILJANT

DOOR RALPH SPRINGER

De oplossing van het sociale vraagstuk is een kwestie van imitatie, zei Boersma luid, toen dat onderwerp ter sprake kwam.

Hij kwam nog pas kort in de sociëteit, doch had altijd de algemeene aandacht als hij een onderwerp ter sprake bracht.

„Imitatie?” vroeg Erkelens, en zette de schaakkoningin weer op haar plaats. „Hoe breng je die in verband met geponde en ongeponde ontevredenheid?”

„Juist, imitatie. Wat verlangen de menschen van het leven? Lekker eten, nietwaar? Welnu, ik beweer, dat het mogelijk is, uit aardappelen alles te halen en er alles van te maken. Vleesch, visch, dure vruchten, de uitgezochtste diners. Men moet slechts de juiste chemische bewerking toepassen. En van aardappelen is er overvloed.”

„Verder,” riep men.

„Mooie kleeren? Imiteer zijde, bont en fluweel zóó goed, dat men ze niet van de echte stoffen onderscheiden kan en maak den voorraad zóó groot, en den prijs zóó laag, dat ieder ze koopen kan. Rijkdommen? Schrijf een prijsvraag uit voor een uitvinding van kunstgoud en laat dat in overvloed maken. Binnen een jaar bestaat er niets meer waarom de een op den ander nijdig of jaloesch kan zijn.”

„Verder!” riep een stem. „Kostbaarheden, diamanten bijvoorbeeld.”

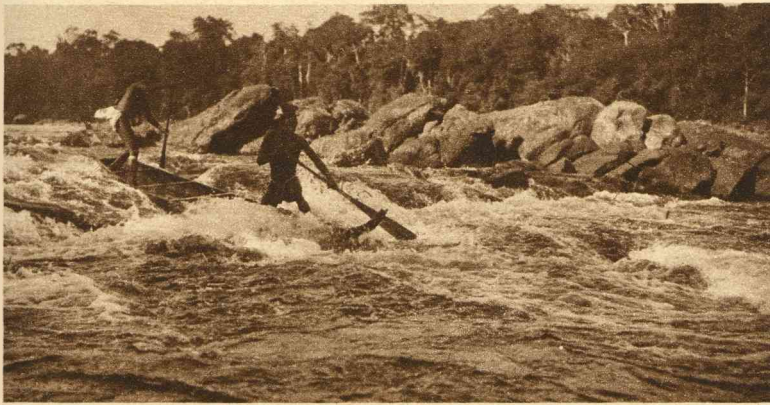
Een fijn glimlachje omgleed Boersma's mond.

„Namaken en in grooten voorraad beschikbaar stellen. Trouwens, wie zegt, dat drie kwart van alle bestaande diamanten niet namaak of valsch zijn?”

„Toppunt!” zei Erkelens. „En, indien zelfs zoo, zou U dezelfde voldoening hebben van een valschen steen, als van den briljant, die nu Uw ring zoo begeerlijk maakt?”

Boersma bewoog onverschillig de hand, aan wier middelsten vinger een zuiver melk-witte briljant schitterde.

„Die voldoening heb ik,” zei hij toen rustig. De steen is

Boschnegers, den waterval van Wakibassoe afzakkende (Suriname-rivier).

Suriname en Curaçao zijn door geschiedenis en traditie aan Nederland verbonden. Maar meer dan dat: ook door werkelijke belangen. De bevolking is er aan ons bestuur gewend geraakt, en ondanks het feit, dat er zoo nu en dan moeilijkheden voorkomen — moeilijkheden, die ook dikwerf veroorzaakt worden door de onderlinge verhoudingen der Europeanen — gaat het er in het algemeen goed. Moeilijkheden voor Curaçao zijn, meer dan eens, ontstaan met Venezuela, hetwelk ten aanzien van zijn tarieven tegenover Curaçao wel eens een wat erg wispelturige houding aannam. Het laatste, vrij scherpe conflict met Venezuela, dat toen nog onder de avontuurlijke leiding van president Castro stond, dateert van 1909 en is — mede tengevolge van den oorlog — eerst door het definitief herstel der diplomatieke

Boschnegers, den waterval van Diëti in de Suriname-rivier passeerend.

valsch. — Hij legde den ring op tafel, die nu van hand tot hand ging.

„Onmogelijk!” riep de een.

„Een grap of een vergissing,” zei de ander. „Die steen moet echt zijn.”

Van Heersen hield hem het laatst vast en scheen er noode van te kunnen scheiden.

„Als hij namaak is, dan is die imitatie buitengewoon,” zei hij. „Mag ik hem meenemen en thuis onder de loupe houden?”

Boersma knikte gemoedelijk.

„Kunt u gerust doen,” zei hij.

Een half uur later stond Van Heersen in eengroote juwelierszaak. Vooraf had hij zich vergewist, dat hij niet gevolgd

Het kappen van het riet op een Suikerrietveld.

Een Panamahoeden-vlechterij te Curaçao

werd. — De vakman hield den steen een oogenblik voor het licht.

„Een zuivere diamant en van groote waarde,” was zijn diagnose.

„Beslist geen imitatie?”

„Uitgesloten. Wou U hem verkopen?”

„Misschien. Op hoeveel schat U zijn waarde?”

„Schatten? Hij moet gewogen worden. Maar drieduizend gulden biedt elke handelaar U er wel voor.”

„Ongelooflijk,” zei Van Heersen en liep opgewonden den winkel uit. Twee, drie andere juweliers, die hij raadpleegde, bevestigden de woorden van den eerste.

„Die steen is volmaakt zuiver onder de loupe,” zei hij den volgenden dag tot Boersma. „Hoe kunt U hem valschen noemen? Hij schijnt mij een groot bedrag waard.”

„Geen vijftig gulden, met den ring,” zei Boersma onverschillig.

„Gekheid, ik bied U er vijfhonderd voor.”

„Voor dien valschen steen?”

„Als U hem per se valschen wilt noemen, ja.”

Andere heeren voegden zich bij hen. De ring bezat de algemeene belangstelling.

„Het spijt me, maar ik verkoop hem niet. Zelfs niet voor duizend gulden.”

„Daar kunt ge tien, twintig andere valsche steenen voor koopen!” riep Erkelens.

„Dát is zoo, en dat kan Van Heersen óók doen. Daarom verkoop ik hem niet.”

„Ik heb mijn zinnen op *dezen* steen gezet,” zei Van Heersen. „Valsch of niet valsch, hij bevalt me. Ik bied U duizend gulden.”

„Dank je!” zei Boersma kalm. „Het is voor mij geen kwestie van geld, maar het mooie, wat *jij* er aan ziet, heeft voor mij óók waarde. Ik heb nog niemand getroffen, die niet geloofde, dat hij echt was.”

„Alle waar naar zijn geld!” riep Van Heersen zenuwachtig. „Zeg vijftienhonderd gulden en sla door. Jij kunt je weer een even mooie verschaffen.”

„Het spijt me, maar ik doe er werkelijk niet graag afstand van. Laten we over iets anders spreken.”

Erkelens nam Van Heersen terzijde en sprak heftig tegen hem. Doch deze schudde het hoofd.

„Nog één bod, Boersma. Ik geef je er tweeduizend gulden voor.”

„Voor dien valschen steen?”

„Van Heersen, je bent gek!” riep Erkelens luid.

„Ja, voor dien steen,” zei Van Heersen. „Werkelijk, je doet me er een plezier mee.”

Boersma trok onwillig den ring van zijn vinger.

„We doen beiden een dwaasheid,” zei hij. „Enfin, de heeren zijn mijn getuigen, dat je me er toe noodzaakt.”

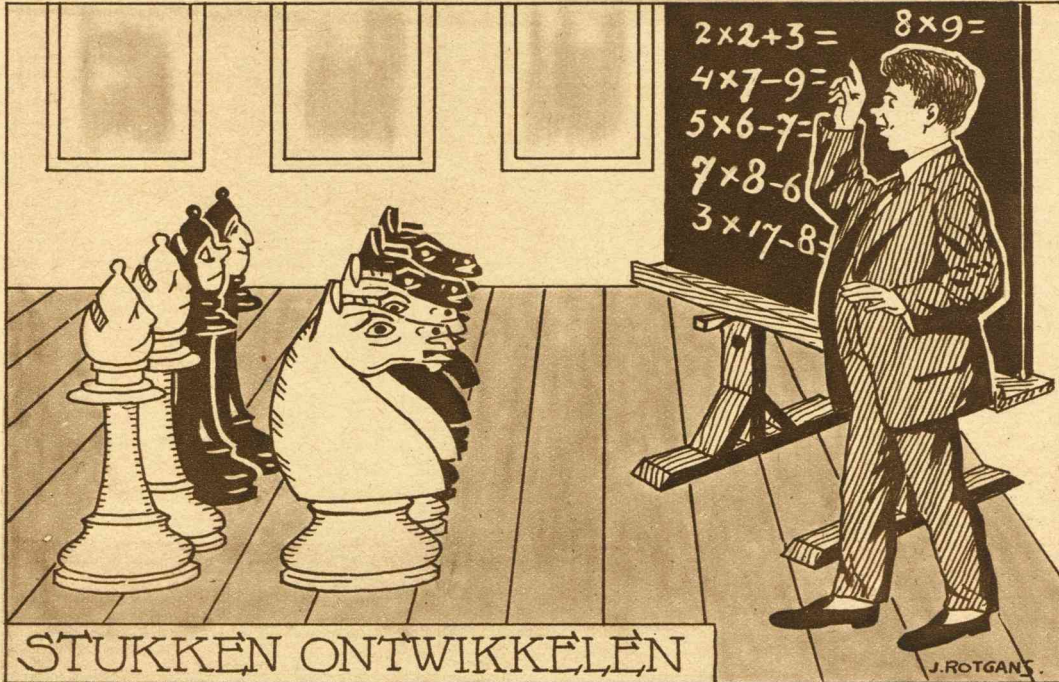
Den volgenden morgen liep Van Heersen, nog voor hij naar kantoor ging, bij den juwelier aan.

„Ik wil den steen tòch maar verkoopen,” zei hij luchtig en legde den ring neer.

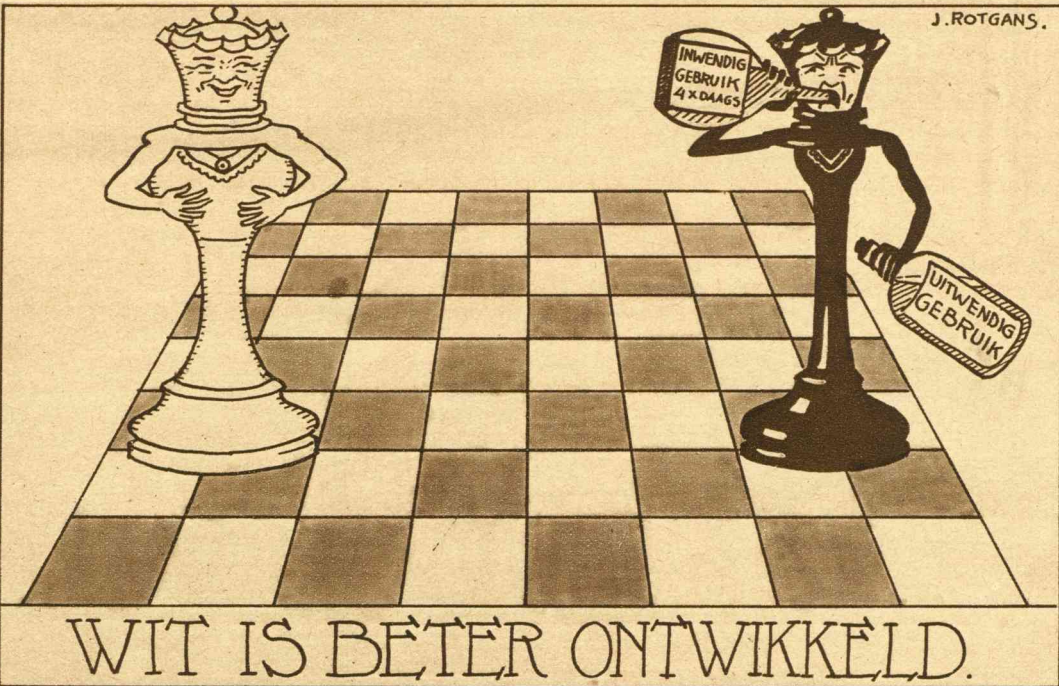
De juwelier nam hem maar even op en glimlachte toen.

„Liever niet,” zei hij. „Als het die *andere* was, dan graag.”

HUMOR UIT DE SCHAAKWERELD

STUKKEN ONTWIKKELËN

WIT IS BETER ONTWIKKELD.

Van den bekenden teekenaar J. Rotgans kochten wij een serie humoristische teekeningen aan, die de bij het schaakspel in gebruik zijnde technische termen op geestige wijze illustreeren. De eerste twee vindt men hierboven afgebeeld. De overige van de uit twaalf stuks bestaande serie zullen wij in volgende nummers van „Panorama” in beeld brengen. Wij twijfelen niet, of vooral den schakers onder onze lezers zullen wij met deze illustraties een genoegen doen, al zullen ook de niet-schakers ze om de geestige, rake teekening zeker met plezier bezien.

Hiertoe wordt daar op ongeveer anderhalven meter afstand een witte doek opgehangen. Het beste is als iemand deze even kan ophouden en heen en weer bewegen terwijl het resultaat op het matglas kan beoordeeld worden, om hem daarna in de gewenschte richting te kunnen ophangen. Het moet de donkere zijde oplichten, maar mag geen zichtbare reflexlichtjes geven. Een goede inrichting is te maken door een paar panlatten op voetstuk(ken) te zetten van een paar gekruiste houten en deze door een paar dwarslatten te verbinden, waarover men een witten doek, b.v. een laken hangt. De dwarslatten kunnen er aan bevestigd worden door er een langwerpige gat in te maken, waarin een kram past die op de staande lat zit en waardoor men een houtje steekt. Het

neus beter wat van onderaf nemen. We moeten hierbij echter in het oog houden dat belichting van een hoog standpunt den nek verkort, van een laag standpunt dien verlengt, over het algemeen den persoon groter doet schijnen. Dit grooter schijnen wordt ook bereikt door het hoofd hoog op de plaat te zetten. Hoe grooter de persoon is hoe hoger we het hoofd plaatsen om ook bij een busteportret den goeden indruk van de persoonlijkheid weer te geven.

Bij het nemen van kniestukzorg men dat de handen in de schaduw komen, zoodat ze de aandacht niet van het gezicht afleiden en dat, vooral bij het werken met een camera met betrekkelijk kort brandpunt, geen handen of knieën veel dicht bij het toestel komen dan het hoofd, daar ze dan te groot schijnen. Ook zie men toe dat er actie in het beeld is. Hiertoe moeten gezicht, lichaam en handen in verschillende richting wijzen en moet de houding van het hoofd eene voor het model natuurlijke zijn, terwijl de oogen niet precies vooruitstaren maar zich in de richting van het hoofd bewegen, en in die beweging iets vooruit zijn. De lijn van de armen mag nooit uit het beeldveld loopen.

Een portret maakt men het best met volle lensopening, terwijl men op den neus instelt. Als men de keus tusschen verschillende camera's heeft, is die met het langste brandpunt het best. Heeft men er alleen een met kort brandpunt, dan vooral niet te veel van nabij nemen en liever later vergroten. Een portret met een 9 bij 12 camera met kort brandpunt mag niet groter dan 6 bij 9 genomen worden, anders krijgt men vertekening tenzij men zich van een portretvoorzetsel bedient. Over de meest geschikte lens voor portret spreek ik later nog wel eens.

Voor de belichting raadplege men een belichtingsmeter en het ontwikkelen moet in een slappen ontwikkelaar geschieden en niet verder doorgezet worden als het gelaat voldoende dekking heeft. De helwitte gezichten op sommige amateurskieken zijn vaak een gevolg van te zwaar ontwikkelen. Of de details van kleding niet alle aanwezig zijn, doet er minder toe. Er is nog heel wat meer over dit onderwerp te zeggen en ik denk er dan ook nog meermalen op terug te komen. Ik hoop echter dat deze kleine aanwijzingen velen een aansporing mogen zijn zich eens aan dit mooie en meest interessante onderdeel van de fotografie te wagen.

V.

De Kunst van Fotografeeren

PORTRET MAKEN IN DE HUISKAMER.

Een goed portret te kunnen maken is het groote begeeren van menig amateur, maar de resultaten zijn vaak droevig. Toch is het in werkelijkheid niet zoo moeilijk dit in een gewone huiskamer te doen als men maar met een beetje overleg te werk gaat. De tijd dat men meende dat voor het maken van een portret een atelier op de bovenste verdieping, met een glazen dak nog liefst, noodig was, ligt verre achter ons en de meeste vakfotografen werken in een gewoon vertrek. We zullen eens nagaan hoe daarin de belichting het best te regelen is. Laten we eerst eens zien welke in den regel de grootste fout is bij amateursportretten. Deze is, wat de belichting aangaat, te sterk contrast. De meeste vertrekken hebben slechts aan eene zijde ramen, in een enkel geval een erker of serre met een zijraam, wat zeer voordeelig is. We beginnen nu ons model te plaatsen op een paar meter afstand van het raam, is er een zijraam, dan met het gezicht naar dien kant. Als we nu op het matglas zien, zullen we ontdekken dat het gelaat aan één kant heel veel sterker verlicht is dan aan den anderen; is er geen zijraam dan wordt dit contrast nog veel grooter. Hier schuilt de fout. Om dit nu te voorkomen moeten we ons bedienen van reflexlicht aan de donkere zijde.

Een mooi uitstapje

vanuit Utrecht per fiets naar de bloeiende Betuwe.

Men verlaat Utrecht bij het Tolsteegplein en gaat langs den Provincialen grintweg over Vechten, Bunnik, Odijk, Werkhoven, en Cothen naar Wijk bij Duurstede, een aardig oud stadje aan den Lekdijk. In het park vindt men een ruïne met mooi uitzicht van den toren af. Bij Wijk bij Duurstede met het veer over de Lek. Met lette eens nauwkeurig op, hoe de pont door den stroom van de rivier naar den overkant wordt gestuwd. Op den dijk gekomen, linksaf en dezen ongeveer 5 K.M. volgen, dan rechtsaf naar Maurik en vanhier naar Eek en Wiel, het centrum van de boomgaarden. Daarna met het pontveer overvaren naar Amerongen. Vanhier volge men den grooten Straatweg door een prachtige allée tot Leersum, waar men linksaf naar Over-Langbroek gaat. Nu volgt men de schilderachtige Langbroeksche Wetering, langs Kasteel Sandenburg, door het lange dorp Neder-Langbroek tot kasteel Sterkenburg, hier rechtsaf naar Driebergen, vanwaar men den straatweg volgt tot Zeist.

Van Zeist door de Koelaan naar Bunnik, doch even vóór dit dorpje rechtsaf over Rijnauwen terug naar Utrecht, waar men bij het Wilhelminapark weer in de stad komt.

De afstand van deze aanbevelenswaardige rondreis tijdens den bloei van de kersen en peren en later de appels, bedraagt:

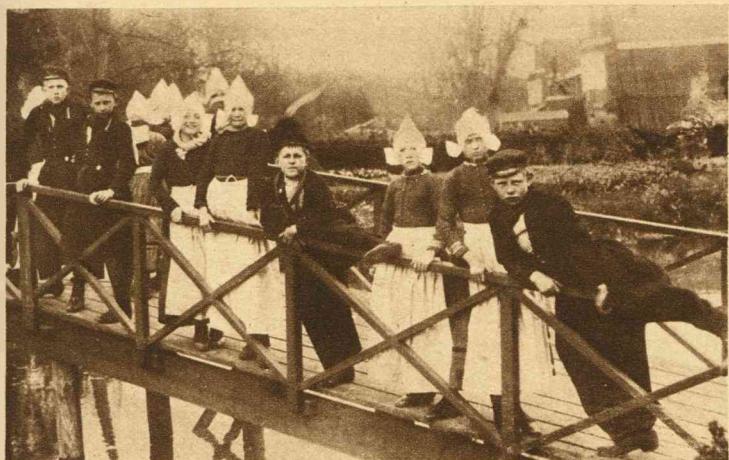
Utrecht—Wijk bij Duurstede 24 K.M.

Wijk bij Duurstede—Amerongen 10 „

Amerongen—Utrecht 36 „

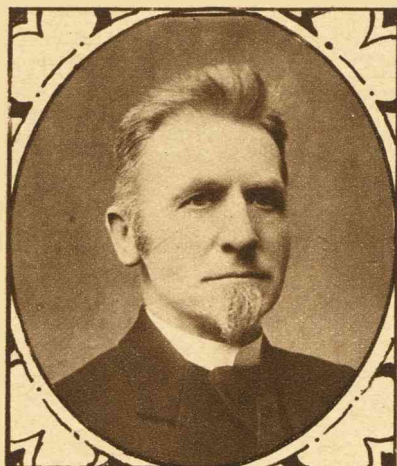
Totaal 70 K.M.

UIT HET VOLLE LEVEN

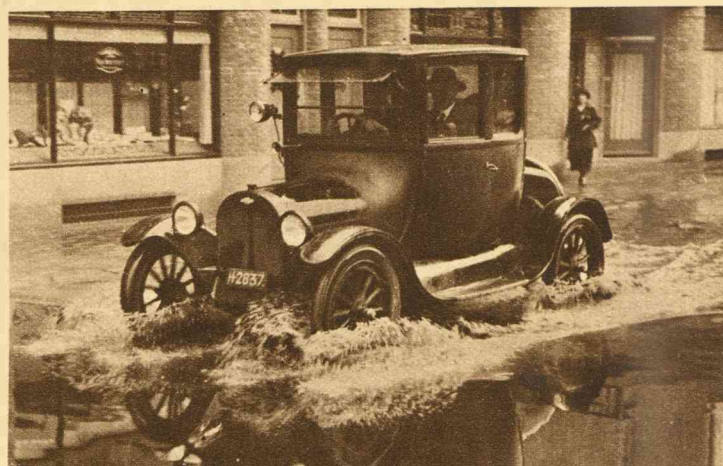
Volendam en Edam te Heemstede.

De vorige week brachten een driehonderd Volendammer en Edammer kinderen een bezoek aan de bloemententoonstelling te Heemstede, waar zij figureerden voor een film over ons land, die in Amerika zal worden vertoond.

Ds. H. Meyering

Den 13en Mei herdenkt Ds. H. Meyering, pred. bij de Geref. Kerk te Katwijk a. d. Rijn, het feit dat hij aldaar vóór 25 jaar zijn intrede deed.

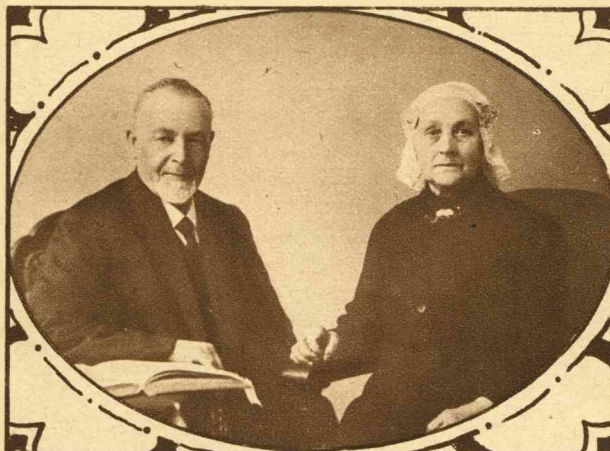
Een wolkbreuk boven Amsterdam.

De vorige week Dinsdag ontlastte zich boven de hoofdstad een hevige onweersbui gepaard gaande met een wolkbreuk waardoor in minder dan geen tijd het water eenige decimeters hoog in de straten stond. Onze foto geeft er een pakkende illustratie van.

„Het Boevencomplot”

Scène uit bovengenoemd detective-spel, waarvan de vorige week in den Plantage-Schouwburg te Amsterdam de première ging.

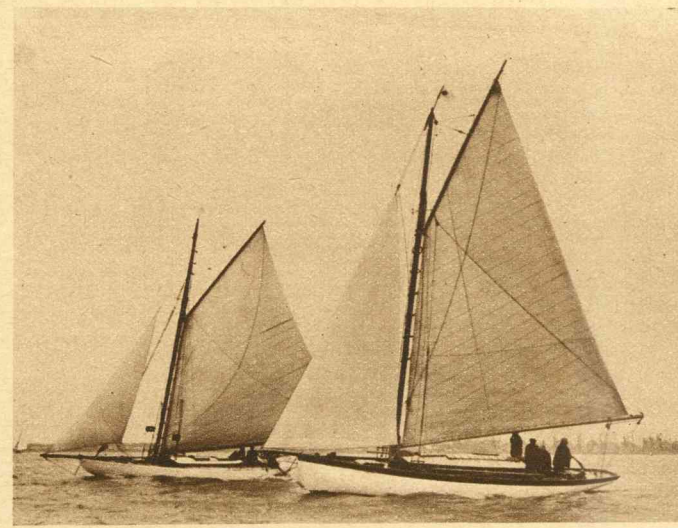
Een 50-jarig huwelijksfeest.

Den 16en Mei a.s. hoopt het echtpaar R. Osinga—Baarda te Sneek zijn 50-jarige echtvereniging te vieren.

Vijf-en-twintig jaar burgemeester.

Den 5en Mei l.l. vierde de burgem. van Vierlingsbeek, de heer A. J. Jenniskens, zijn 25-jarig jubileum als zoodanig. De jubilaris(x) werd door de gemeentenaren op spontane wijze gehuldigd.

De openingswedstrijden van de Koninklijke Roei- en Zeilvereniging

Zondag 3 Mei op de Zuiderzee gehouden. Links: vóór de „Wilhelmina”, achter de „Ariadne”. Midden: Z. K. H. Prins Hendrik (x) die aan boord van de „Brandaris” de wedstrijden bijwoonde. Rechts: vóór de „Merkuur” en achter de „Ariadne”.

Het veertigjarig bestaan van de Zaaansche Cricket-club „Albion”.

De receptie, Zaterdag 2 Mei in „Het Wapen van Zaandam” te Zaandam gehouden.

Het belgische monument te Heerlen.

De vorige week Zaterdag werd op het graf van 14 belgische militairen en één franschen een gedenksteen onthuld, dat daarna namens de belgische regeering aan het gemeentebestuur werd overgedragen. Verschillende corporaties woonden deze plichtigheid met hun vaandels bij.

UITGANG

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Nou... gáneme nou... of... ganeme niet?" vroeg Bets en er was een ruzie-achtige dreiging in 'r stem.

"Och..." weifelde de bleke slungel en wreef zenuwachtig z'n natte handpalmen tegen elkaar... „we zitten hier best... wat motte we nou..."

„Wat motte we nou..." stootte Bets op, „wat motte we nou...!" bouwde zij hem na, ... nee maar die was goed, daar had ze niet van werom... zoo ies... nee... zoo ies...

Dagenlang had zij gezeurd en gedwongen om den telkens uitgestelden uitgang, nee nou mos je hoore... Dat stomme zitten op 'n bankie-in-'t-plantsoen was ze al lang zat... méér dan...

Karel was wel 'n goeie jongen... daar niet van hoor... Maar dat ze nou nooit eris ergens naar toe gingen... dat ze nou nooit is tegen 'r vriendinnen kon opsnijden van: „gisteravond ben ik hier of daar geweest!" dat hinderde haar ontzettend, dat stak haar veel meer dan het gemiste pretje.

Een tijdje had ze het geprobeerd, had er ferm op los gelogen, had mee gebluft met de andere „dames" uit de groote hoedenzaak; maar al heel gauw hadden zij 'r „door" gehad en als zij aan het spottend hoongelach teruggedacht, steeg het schaamrood haar telkens opnieuw naar de wangen.

Kon zij het hun maar betaald zetten, die lamme meiden, die er mis-schien g'n eens zelf geweest waren...

Altijd hadden ze samen te smoezen en te gniffelen en zij, Bets, stond overal buiten.

In een doffen wrok weet zij dit aan Karel. Allemaal praatten ze over bioscoop en café's: alleen zij had nooit iets te vertellen.

Het was nou al dagenlang een stille strijd tusschen hen: Bets wou een avond ergens in de stad gaan eten en daarna naar de bioscoop en Karel, niet durvend... geen zin hebbend in 't pretje-dat-'m-z'n-moeizaam-verdiende centjes zou kosten — Karel deed gewild onverschillig... afwezig gepreoccupeerd...

Hij, het lummelige moederszoontje, zat thuis danig onder de plak... kon niet op tegen een kijvende moeder en een zure zuster, die met 'r beiden alles van 'm wisten... alles samen bedisselden zooals het hun goed dacht.

„Nou...?" priemde de bitse stem van Bets plotseling in z'n soezerig denken.

Het was een donkere sterrenloze avond... het plantsoen was verlaten...

„Geef me 'n zoen...?" vleide Karel onbewust diplomatiek.

„Eerst beloven," hield Bets aan.

„G... goed dan..." gaf Karel in 't nauw gedreven toe.

Maar Bets liet zich zoo makkelijk niet vangen.

„Wanneer?" vroeg ze zakelijk.

„Zawwezien..." ontweek Karel.

„Niks hoor! — morrege ganeme!" besliste Bets.

„Ja," zei Karel benepen en bedacht hoe het pas de 18de van de maand was en hoe hij nog juist zeven gulden en zes stuivers bezat.

Den volgenden dag trok Karel behoedzaam de voordeur achter zich dicht, juist toen een naburige torenklok half zes sloeg.

De nagalm van den slag hing nog in de lucht, toen boven z'n hoofd een raam opengeschoven werd en een schelle vrouw-westem riep:

„Hé, Karel... waar ga jij nou nog naar toe?!... We gaan zoo temee an tafel!"

„Effe na de brievenbus..." loog Karel met angst in z'n hart.

„Wat mot je nou nog naar de brievenbus... an wie heb jij..." keef de stem, maar Karel was den hoek al om gesneld.

Buiten adem en uit z'n humeur kwam hij bij Bets aan.

Hij vond het beroerd om ze thuis voor te liegen...

Maar hij gunde Bets ook zoo graag een pleziertje... en van thuis mocht nou ook es nooit wat... eigenlijk was het te mal... hij was nou al vier en twintig en verdiende z'n eigen kost...

Een gevoel van verzet en van plotselinge mannelijke flinkheid werd in hem wakker naarmate hij zich meer van huis verwijderde.

„Zoo, ben je eindelijk klaar?" begroette hij zijn meisje, toen deze na tien minuten verscheen.

„Zeg, wat bezielt jou opeens?" informeerde Bets moeder-

lieve aanhaligheid uit de eerste dagen van hun engagement doemden voor zijn geest op.

Hij voelde zich opnieuw verliefd worden.

De avond werd een groot succes...

De halve-gebakken-biestuk-met-aardappelen werd voorzichtig proevend onder het genot van een schetterend strikje tot een godenspijs en het glas Pils werd tot een ongekenden weeldedronk. In het roezige, rommelige café zaten ze stilgenietend tegenover elkaar en keken elkaar aan met glanzende oogen alsof ze malkander voor het eerst zagen.

Gasten kwamen en gingen — kellners schoven haastig langs met hoog opgestapelde bladen — roepend hun bestellingen naar het buffet... de muziek schalde, schetterde, schaterde met dreunend kopergeluid... een dikke tabakswalm dreef in blauwe slierten door het lokaal: zij merkten er niets van. Zij genoten van het ongewone van het uitzijn... en ondergingen de prikkelende bekoring van het nieuwe.

Stijf gearmd togen ze naar de bioscoop, waar zij op een „dure" plaats zwelgden in een hevig drama van haat, moord, liefde, bedrog en onwaarschijnlijken rijkdom.

Bets huilde zachtjes met snuivende snikjes met 'r hoofd op Karel's schouder en snoepte pralines uit een zakje.

Met oogen als theeschotels volgde Karel den loop van de schokkende gebeurtenissen op 't doek en hij kwam in stilte tot de overtuiging, dat het erg prettig moest zijn om zoo'n onverschrokken filmheld te zijn.

Het scheen wel als je de gebeurtenissen flink bij den kop pakte, dat alles zich dan vanzelf regelde. Nog geheel onder den indruk werd na afloop een glaasje gedronken, waarmede het programma geëindigd was.

In het donkere portaal sloeg Bets spontaan 'r armen om z'n hals: „het was een heerlijke avond," verklaarde ze opgewonden, „dat doen we nog eens hoor!"

„J... ja..." zei Karel en speelde gedachteloos met den eenzamen gulden in z'n zak...

Ergens sloeg een klok twaalf uur...

Met opgeheven hoofd liep Karel naar huis... Het leven was goed... het leven was heerlijk en mooi... hij voelde, dat hij voortaan wat flinker zou moeten zijn... het moest niet zoo moeilijk zijn... Anderen deden het ook... en met succes... hij zou... hij zou...

Reeds in de verte zag hij thuis alle lichten branden... In de verlichte voordeur stond iemand te praten... Nieuwsgierig kwam hij naderbij.

En duidelijk onderscheidde hij een uniform... Dan zag hij zijn zuster staan... met een agent... Met een paar haastige stappen was hij bij de voordeur...

„D'r hei je num... d'r hei je num!" begon z'n zuster plots luidkeels te gillen en stootte naar binnen.

„Wat is dat hier?" vroeg Karel met barsch vertoon van flinkheid aan den agent. Vagelijk ongerust bedacht hij z'n voorgewenden gang naar de brievenbus...

„Och meheer... ze dochte asdat uwes 'n ongeluk gekrege hep..." grinnekte de agent.

„Wel ver... bazend..." stotterde Karel. Intuïtief omklemde z'n vuist den gulden waar hij mee speelde in z'n zak.

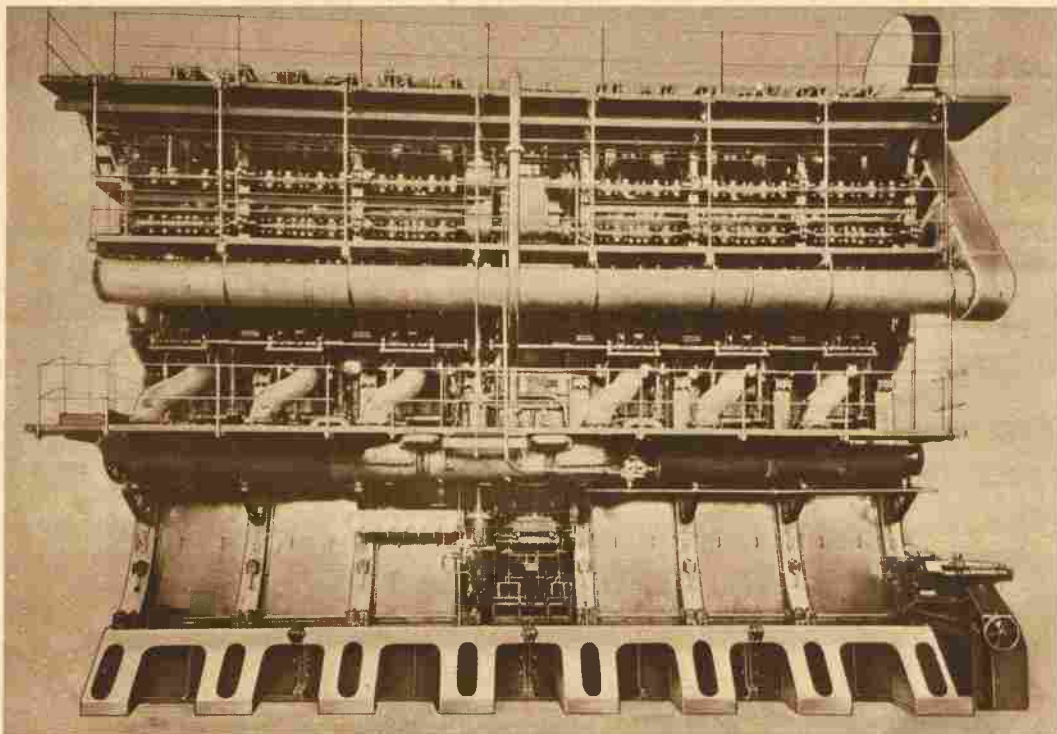
„Dáár!" zei hij opeens en stak z'n hand uit.

„Dank u beleefd, meheer... dank u vriendelijk." Nijdig smeet Karel de voordeur dicht.

Op de vloermat bedacht hij of het niet wijzer zou zijn meteen door naar boven te gaan...

Maar een bevelende stem riep „Karel... kom jij eens hier..." En Karel kwam...

Na een week woonde Karel op kamers.

En motor van 6750 paardekracht.

Het is de Deensche firma Burmeister och Wain gelukt opdrachten te verkrijgen tot het bouwen van zulke reusachtige motoren ter voortstuwing van groote passagiersschepen. De afgebeelde machine (van het dubbelwerkende systeem) is een der twee voortstuwingmotoren van het dubbelschroef-motormailschip „Gripsholm" gebouwd voor een Zweedsch-Amerikaansche Maatschappij. Deze motoren, die de stoomketels en stoommachines aan boord vervangen, zijn indrukwekkende werktuigen en dit succes toont wel, hoezeer een klein volk door ondernemingsgeest, volharding, vernuft en rechtgeaardheid tot groote dingen in staat kan zijn!

lijk en Karel voelde zijn pas verworven moed wegsmelten als sneeuw voor de zon.

Bets was in een ongekend zonnig humeur.

Jolig pakte zij z'n arm en druk babbelend tripte zij naast hem voort op de keurige nieuwe schoentjes met de hooge hakjes.

„Jongen — we gaan het er nou eens fijn van nemen hoor! we spelen één avond dat we rijk zijn, allo!" Met een lief drukje tegen zijn arm begon zij te vertellen hoe zij zich dezen avond gedacht had.

Eerst eten bij *** en dan naar de bioscoop en na afloop zouden ze dan nog ergens iets gaan gebruiken...

„Dat vin jij toch ook goed hè?" vleide ze.

Stralend blikten haar oogen naar hem op uit het warme overbloosde gezichtje.

Karel vond alles goed... hij voelde zich een ander mensch... hun sleur-engagement-van-jaren geleek plotseling een nieuwe phase te zijn ingetreden. Hij wist niet wat er met Bets was vanavond... Ze was zoo... zoo anders...

Herinneringen aan haar aanstekelijke vrolijkheid en haar

een paar haastige stappen was hij bij de voordeur...

„D'r hei je num... d'r hei je num!" begon z'n zuster plots luidkeels te gillen en stootte naar binnen.

„Wat is dat hier?" vroeg Karel met barsch vertoon van flinkheid aan den agent. Vagelijk ongerust bedacht hij z'n voorgewenden gang naar de brievenbus...

„Och meheer... ze dochte asdat uwes 'n ongeluk gekrege hep..." grinnekte de agent.

„Wel ver... bazend..." stotterde Karel. Intuïtief omklemde z'n vuist den gulden waar hij mee speelde in z'n zak.

„Dáár!" zei hij opeens en stak z'n hand uit.

„Dank u beleefd, meheer... dank u vriendelijk." Nijdig smeet Karel de voordeur dicht.

Op de vloermat bedacht hij of het niet wijzer zou zijn meteen door naar boven te gaan...

Maar een bevelende stem riep „Karel... kom jij eens hier..." En Karel kwam...

Na een week woonde Karel op kamers.

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.

Alle mededeelingen het pandoeren betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

J. v. d. V. te D. Pandoer gaat boven zwabberen. Indien U een reglement wenscht gelieve U /0.68 te zenden. Pandoerclub te Zandvoort. Boven solozwabber gaat pandoer. Zie Art. 16 Reglement. C. S. te R'dam. Roem mag afgekeurd worden, evenwel vóór men de eerste kaart opspeelt.

VERBETERING.

In probleem No. 84 leze men bij B voor Harten 9, Harten Heer.

Auteursoplossing probleem No. 78.

- 1e Slag A B. 7, B R. 10, C R. 9, D K I. A.
- 2e „ C S. 10, D S. B., A S. 9, B S. A.
- 3e „ B S. V., C R. A., D K. H., A S. 8.
- 4e „ C S. H., D R. B., A S. 7, B K. B.
- 5e „ D K. 9, A K. 7, B H. H., C R. H.
- 6e „ C K. 8, D H. V., A K. 10, B H. B.

Auteursoplossing probleem No. 79.

- 1e Slag A H. 8, B H. 10, C H. 7, D H. V.
- 2e „ D K. H., A K. V., B K. 8, C H. H.
- 3e „ C S. 10, D H. A., A S. V., B S. H.
- 4e „ D S. A., A S. 9, B R. 9, C R. A.
- 5e „ D S. B., A S. 7, B H. 6, C R. H.
- 6e „ B K. B., C H. 9, D R. B., A K. 9.
- 7e „ C K. A., D R. 10, A K. 7, B H. B.
- 8e „ B R. 7, C K. 10, D S. 8, A R. 8.

PROBLEEM No. 91.

Ingezonden door den Heer M. Hoogland, Utrecht.

Piccolo Misère Ouverte Impériale (piccolo praatje).

A	B
Harten 7, 8.	Harten Aas.
Ruiten 7, 9, Boer, Heer.	Ruiten 8, 10, Vrouw, Aas.
Klaveren Boer.	Klaveren 7, 8, 10.
Schoppen 9.	

C	D
Harten Boer, Vrouw, Heer.	Harten 6, 9, 10.
Klaveren Heer.	Klaveren 9, Aas.
Schoppen 7, 8, Vrouw, Heer.	Schoppen 10, Boer, Aas.

Troef: Klaveren. Kijkaart: Klaveren Vrouw
A speelt Schoppen 8 en verliest.

Toelichting: De speler wint wanneer hij één slag haalt en verliest, wanneer hij geen enkelen slag krijgt, of gedwongen wordt er twee te halen.

PROBLEEM No. 92.

Ingezonden door den Heer G. Diepgrond, A'dam.

Dubbel Misère Ouverte Impériale (dubbel praatje).

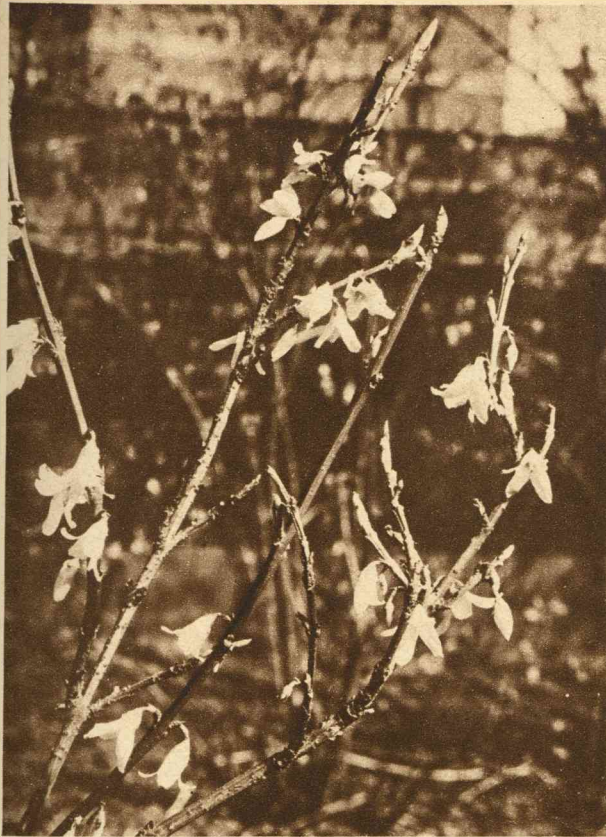
A	B
Klaveren 7, 10, Boer.	Ruiten 10.
Ruiten 7, 9, Boer.	Klaveren 8, 9, Vrouw, Heer.
Schoppen 8, 9.	Schoppen Boer, Vrouw, Aas.
	D
Harten 6, 9, 10, Boer.	Harten 7, 8, Vrouw, Aas.
Ruiten 8, Vrouw.	Ruiten Heer, Aas.
Schoppen 7, 10.	Klaveren Aas.
	Schoppen Heer.

Troef: wordt niet aangekondigd. Kijkaart: Harten Heer.
A en C spelen en verliezen. A speelt het eerst. De kijkaart blijft liggen.

Volgorde der spelers D B.
C

Oplossingen kunnen binnen 3 weken worden ingezonden aan het adres van den Redacteur dezer rubriek.

LENTEBLOEMEN

Het Chineesche klokje (*Forsythia*).

Paardebloem (*Taraxacum officinale*).

Bloeiende Iep (*Ulmus campestris*).

Wanneer de warme voorjaarszon de kiemen wekt, die den vorigen nazomer door de uitgebloeide planten aan den veiligen schoot der aarde zijn toevertrouwd, ontspruit allerwegen in velden en bosschen, in de luwte van hooge bermen of in de warme duinvalleien een krachtig leven en gansche drommen voorjaarsplanten beginnen hun bestaan tusschen het gras of onder de struiken, meestal weggescholen en bescheiden op den grond gehurkt, want 's nachts is het vaak nog koud en de zon mist de noodige kracht om den groei mogelijk te maken van de grootere gewassen, die 's zomers onbevreesd hun bloemen hoog verheffen in de weelde van warmte en licht.

als we ook kunnen aantreffen bij de zonnebloem, het madeliefje, de ganzebloem en zoovele andere, een rand van naar buiten uitstralende lintbloemetjes en een kern van buisvormige bloemen. Het klein hoefblad, dat in den volksmond met vele andere namen betiteld wordt als stinkblad, paardevoot, hoosblad, ja zelfs tabak wordt genoemd, is een ontzaglijk lastig plantje als het eenmaal in een tuin of park zijn intree heeft gedaan. Zijn lange taaie wortel en de

De plant staat in een kwaden reuk, misschien om het witte strooperige melksap, dat bij verwonding in dikke druppels uit haar weefsels tevoorschijn komt. Onze foto laat ons een zestal bloemen zien, die op sappige stelen tusschen het gras bloeien aan den steilen rand van een sloot.

Onder heggen en op andere schaduwrijke plaatsen vraagt de maagdepalm haar deel der lente. De bloeitakken staan rechtop, de andere liggen op den bodem en vinden kruipend hun weg. De lichtblauwe kronen verheffen zich weinig of niet boven het vlak der blaren en de eerste indruk, dien het plantje maakt, is er een van groote bescheidenheid.

Klein Hoefblad (*Tussilago farfara*).

Maagdepalm (*Vinca minor*).

Langs de kanten van poelen en plassen en op vochtige weilanden stroomt de natuur haar dotterbloemen in vollen overvloed. Krachtige saprijke planten zijn het, die tusschen de uitlopende scheuten van het jonge riet de aarde beplekken met pollen van dooiergeel en glanzend groen. Vele gekweekte bloemen moeten het afleggen tegen de eenvoudige voorjaarsdotters. Zoo mooi zijn hun glimmende blaren en zoo diep is de kleur van hun simpele kronen. Behalve de dotters zijn er nog een tweetal gele lenteboden, die door hun overweldigend aantal

menigte vederlichte zaadjes zijn twee factoren, die het kruid in staat stellen, vaak met succes weerstand te bieden aan uitroeipogingen van den mensch. De naam klein hoefblad heeft het gekregen, omdat de vorm der bladeren, die pas na den bloei verschijnen, de gedachte aan een hoef wekt.

Tusschen het gras bloeit nog een gele voorjaarsgast, een bloem, even mooi als gemanacht, de paardebloem, die ook al mag bogen op een serie namen, als hondsbloem, papenstoelen en molsla.

Voor de genoemde bloemen moeten we naar buiten, in het vrije veld. Maar ook in de steden toovert de lente haar bloemenpraacht. De iep of olm overdekt zich met een fijn bruin was: de bloei-knoppen zijn opengebarsten en een menigte roodbruine meeldraden maken het stuifmeel, dat straks de stampers zal binnendringen en de vruchtbeginsels zal doen uitgroeien tot de eigenaardige platte groene vleugelnootjes, die later in het jaar door den speelschen wind bijeen worden geveegd in de goten langs de trottoirs.

In parken en plantsoenen bloeien hazelaar en els, de ribes laat haar rozerode trossen hangen en hier en daar tooit zich de Forsythia, of het Chineesche klokje met een overdadig kleed van stekend geel.

Het duurt nu niet lang meer of de boomen en struiken hebben hun vollen bladeren-tooi en dan is de lente weer voorbij met haar eerstelingen, die misschien hun grootste bekoring ontleenen aan de omstandigheid, dat zij een belofte zijn.

Speenkruid (*Ficaria verna*).

Dotterbloem (*Caltha palustris*).

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

24)

jonge mannen, die heb ik niet nodig!" zei ze op minachtenden toon. „Die zijn me veel te onstandvastig; ze doen je aan thermometers denken, die rijzen en dalen. Nee, ik moet iemand met een gelijkmatige temperatuur om me heen hebben."

„Is U niet een beetje eigenaardig?" Trench had nu het voornemen haar zooveel mogelijk over zichzelf te laten vertellen. „De meeste jonge meisjes van Uw leeftijd droomden van liefde."

„Dat kan wel, maar dan hebben ze mijn ervaringen in het leven niet opgedaan," bekende Tilly. „Ik hoef er niet meer naar te raden, want ik weet, wat liefde is. Ik heb deze in verschillende vormen om me heen waargenomen, en dergelijke sentimenten schijnen altijd te eindigen in desillusies, verveling of . . . nog erger. Het is oneindig veel verstandiger van de materialistische zijde van de wereld te genieten, en bovendien het leven biedt nog zooveel andere dingen. Het is gemakkelijk genoeg om een dergelijk gevoel als liefde buiten je leven te sluiten."

„Gemakkelijk? Ik dacht, dat de meeste vrouwen er niet buiten zouden kunnen. En ik kan me ook levendig indenken, dat een werkelijke, diepe en groote liefde tusschen een man en een vrouw een menschenleven kan bestaan . . . en zelfs nog daarna."

Op dat oogenblik was Tilly's gezichtje in de schaduw, zoodat Trench de uitdrukking van haar oogen niet kon zien, en toen ze hem daarna aankeek, zag ze er weer even uitdagend uit als ooit.

„Nu, ik geef het cadeau, want mijn trots zou het niet kunnen dulden, dat ik als voetveeg gebruikt werd."

„Waarom veronderstelt U, dat de man, die U zou liefhebben, U op een dergelijke wijze wilde behandelen? Hij zou wellicht van zijn kant volkomen Uw persoonlijkheid kunnen respecteren."

„Dan was hij een der zeven wonderen," antwoordde ze. „De mannen, die ik in mijn bestaan ontmoet heb, zijn allemaal precies hetzelfde, als ze verliefd zijn. Ze willen hebben, dat een vrouw hun eigendom is, zoodat ze er zelfs geen eigen ziel meer op na kan houden. In dat opzicht zijn ze allen hetzelfde. . . . Kent U misschien niet een aardigen, stokouden man, die graag met zulk een bekoorlijk jong persoonje als ik ben, wil trouwen?" vroeg ze lachend. „Als mijn geld op is, ben ik gewoonweg wanhopig."

Methusalem.

Even staarde Trench peinzend voor zich uit.

„Dus U is vast besloten alleen om geld te trouwen?" vroeg hij op eenigszins teleurgestelden toon.

Tilly knikte. Op een geheimzinnige manier voelde zij zich tot Trench aangetrokken, doch tegelijkertijd had ze het eigenaardige gevoel, dat zij ten opzichte van hem, meer zelfs dan tegenover iederen anderen man, zichzelf moest zijn.

Het lag niet in haar aard comédie te spelen: ze deed zich zelfs geweld aan hem ten koste van alles eerlijk te behandelen. Hij kende de vrouwen te goed, en hij had niet een bepaald hoog idee van het schoone geslacht. Ze wilde hem daarom de moeite besparen een studie van haar te maken.

„Ja, alleen om geld," antwoordde ze.

„Dus . . . U heeft het plan zich te verkopen?" Ze schudde haar roodbruine krullen.

„Nee, daarvoor ben ik niet te vinden! Daarom zoek ik juist een verschrikkelijk ouden man, zoodat ik door alles heen mezelf kan blijven. Als ik een rijken, jongen man nam, zou ik dat natuurlijk niet kunnen, want dat duldde hij eenvoudig niet."

„En vindt U, dat dit fair is?"

De beschuldigende klank in zijn stem irriteerde haar.

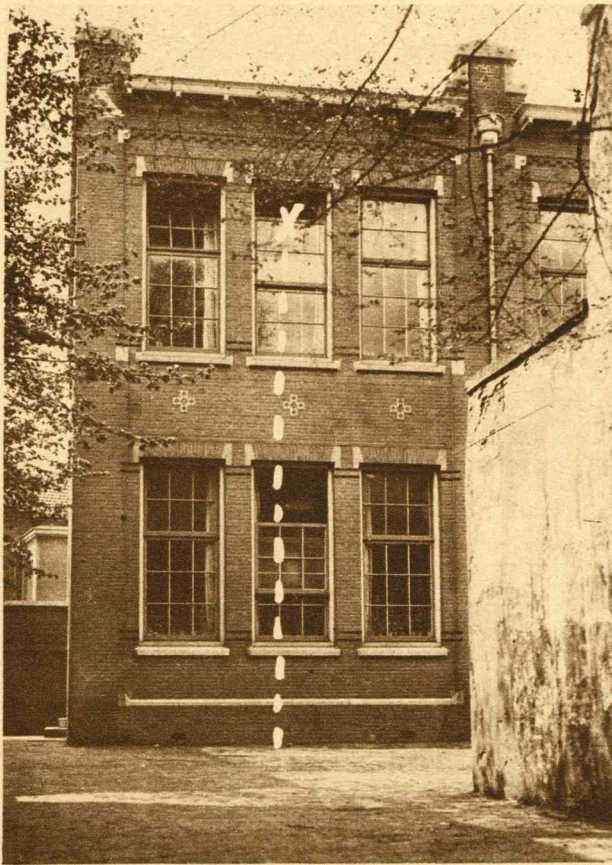
„Ja, waarom niet?" vroeg ze uitdagend. „Ik heb alleen tegenover mezelf verantwoording te doen. Ik zou prettig gezelschap, en heel goed voor den ouden man zijn, en ik weet zeker, dat hij nergens over zou hebben te klagen. Het is mijn taak hem zoo goed mogelijk te verzorgen."

„Ik begrijp U. Maar stel U nu eens voor, dat U, terwijl U met Methusalem getrouwd was, iemand ontmoette, van wien U ging houden. Wat zou U dan doen? Een

minnaar nemen?" — Tilly stampte woedend met haar voet.

„O, praat toch alsjeblieft niet op die manier," riep ze uit. „U schrijft over alle mogelijke vrouwen en in Uw hart kent U ze totaal niet. U begrijpt mij tenminste heelemaal niet! De meisjes waaraan U denkt, zijn modern en ze doen op de koelbloedigste manier de meest onconventionele dingen. Daartoe ben ik niet in staat. Ik heb nog nooit in mijn leven gelogen, noch iemand bedrogen, en ik ben ook niet van plan dit te doen. Als ik met Methusalem trouw, zal ik me behoorlijk gedragen en trouw tegenover hem zijn, en ik vind het afschuwelijk, dat U iets anders van me verwacht."

„Neem me niet kwalijk," zei Trench verontschuldigend. „U is een weinig moeilijk te volgen, moet U niet vergeten. U is heel openhartig ten opzichte van mij, en ik zal U op dezelfde manier behandelen. Ik geloof niet, dat U zichzelf volkomen kent, en de omstandigheden zouden wellicht zoodanig zijn, dat U er niet tegen opgewassen bleek."

Weer een kind in school opgesloten en . . . vergeten!

De R.K. School aan de Vriesestraat te Dordrecht, waarin een der onderwijzeressen het 9-jarige meisje C. Kurvers, dat om vier uur na moest blijven, opsloot en vergat. Het kind probeerde door een der ramen naar buiten te komen. Het kwam bij deze pogingen echter te vallen (zie de stippellijn) en brak een been.

„Nee," zei Tilly, „dat kan niet gebeuren, want daar heb ik me mijn heele leven boven kunnen stellen."

Weer keek Trench nadenkend voor zich uit.

„Dan is er nog een andere zijde aan de medaille," zei hij na eenig stilzwijgen. „Het is een gedeelte, waar U waarschijnlijk niet over nagedacht hebt . . . Is het nooit bij U opgekomen, dat een oude man even verliefd kan zijn als een jonge?"

„De oude mannen, dat ik op het oog heb, zijn zoo niet. Mijn Methusalem moet een „gentleman" zijn en heel zwak en desnoods ziek; geen afschuwelijke oude sater. Evenals er lieve oude dames op de wereld zijn, zoo bestaan er ook goede, oude mannen." Toen begon ze plotseling te lachen. „Het is echter eigenaardig, hoe weinig oude heeren er nog schijnen te bestaan, sinds ik er op zoek naar een ben. Denkt U, dat ze allemaal gestorven zijn?"

Trench kon een glimlach thans niet weerhouden.

„Nee, ze zijn er heusch nog! Ik hoop van harte, dat Uw wensch vervuld moge worden. Ik geloof, dat U de volgende week zelfs een heel goede kans zult hebben. Een oude vriend, of liever gezegd, een goede bekende van mij, komt hier een poos logeeren. Hij is . . . heel aantrekkelijk en werkelijk bijna zoo oud als Methusalem."

„O, is het heusch waar? Vertel me wat van hem. Weet U zeker, dat hij komt?"

Tilly kreeg een blos van opwindning, en haar oogen begonnen te schitteren.

„Een poos geleden vertelde hij me, dat hij naar Caïro zou reizen, maar ik zal hem schrijven en U precies den datum opgeven. Hij is ongeveer vijf en zeventig, of is dat misschien te jong?"

Trench keek haar plagend aan, doch Tilly was weer volkomen ernstig.

„Ik had gewild, dat hij tachtig of negentig was

geweest," antwoordde zij. „Heeft hij een zwakke gezondheid?"

„Buitengewoon, maar toch is hij in staat zoo nu en dan wat te reizen, en hij wordt steeds door zijn bediende verzorgd. In sommige opzichten is hij excentriek, doch hij gaat nog met zijn tijd mee, en interesseert zich voor alle mogelijke dingen. Hij is niet bepaald, wat men noemt „gebrekkig."

„Ik geloof, dat ik juist naar zoo iemand zoek," mompelde Tilly. „Lieve hemeltje, ik hoop maar, dat hij komt. Wat . . . hoeveel bezit hij ongeveer?"

„Hij is geen millionair, doch heeft een inkomen van circa tien duizend pond in het jaar, vermoed ik."

„Uitstekend, ik zal mijn uiterste best doen zijn belangstelling voor mij op te wekken," zei Tilly glimlachend. „Ik zal U schrijven, of het me gelukt. Vindt U dat goed? Hoe heet hij?"

„Professor Hibbs, en hij is een bekende Egyptoloog. Zijn oogen zijn heel slecht, en ik weet, dat hij menschen die hem willen voorlezen, altijd buitengewoon apprecieert."

„Dat zal ik doen," zei Tilly. „Zooveel als hij maar wil, en iederen dag. Ik heb een vrij behoorlijke stem, behalve wanneer ik zing. Ik denk, dat we prachtig met elkaar overweg kunnen. U heeft me weer hoop gegeven."

Er was thans een strenge uitdrukking in Trench's oogen, en zijn stem klonk koel en hard, toen hij zei:

„Als U maar bedenkt, dat U mij voor niets aansprakelijk kunt stellen. Ik vind, dat U een flinke les moet hebben, en wat er ook uit Uw ontmoetingen met Professor Hibbs moge voortkomen, U kunt de schuld hiervan allerminst op mij werpen."

„Natuurlijk zal ik dat nooit doen, maar het spijt me, dat U het niet met me eens is. U is misschien van opinie, dat een meisje niet zoo berekenend moet zijn, en toch lijkt U in heel veel opzichten precies op mij. U moest het toch kunnen begrijpen, want U is van natuur even koud als ik."

Trench keek haar recht in de oogen, en terwijl hij dit deed, kwam het haar voor, alsof ze plotseling in vlammen gehuld werd, en ze had alles willen geven om deze laatste woorden terug te kunnen roepen.

„O, denkt U dat?" zei hij langzaam. „Maar dan kent U mij niet . . . noch jezelf, Tilly Maakhaast. Ik kan je de verzekering geven, dat het meisje, dat ik eens zal liefhebben, mij een allesbehalve kouden man zal vinden." Zonder het te weten, was hij haar gaan tutoyeeren, en er ging een eigenaardig gevoel van geluk door Tilly heen.

Haperend bracht ze uit:

„Ik dacht nooit . . . het lijkt me heel moeilijk te gelooven, dat U als andere mannen kunt zijn . . . Ik bedoel, ik kan me U eenvoudig niet verliefd voorstellen."

„Ik ben . . . precies zooals andere mannen," antwoordde hij. „Wanneer ik trouw, zal ik mijn vrouw vermoedelijk nog hartstochtelijker liefhebben, omdat ik me nooit met . . . surrogaat tevreden heb kunnen stellen."

Tilly's hart begon plotseling met wilde slagen te kloppen, en toen kwam het haar ineens weer voor, alsof het voor een oogenblik stilstond . . . Zij, het meisje, dat met liefde gespot had, en zichzelf altijd als koud had beschouwd, kwam nu voor het eerst van haar leven geheel onder de bekoring van een man, dien ze slechts enkele keeren gesproken had.

In het schemerdonker onderscheidde ze vaag den vorm van Trench's mond, met de harde, doch daartegenover ook weer teedere lijnen . . . Die lippen zouden de vrouw kussen, welke hij liefhad, en zóólang, totdat ze alles om zich heen vergaten, en er niets anders op de wereld scheen te bestaan dan zij beiden.

Tilly zou dan buitengesloten worden . . . Tilly, die gelachen had om liefde . . . Ze vouwde haar handen krampachtig tezamen.

„Hoe . . . hoe ziet ze eruit?" vroeg ze, en ze forceerde zichzelf deze vraag op een banale, conventionele manier te stellen.

Trench scheen geheel in gedachten verdiept en hij keek Tilly thans ook niet aan. Vermoedelijk zag hij de beeltenis van de vrouw voor zich, over wie hij zooveel had gesproken. Toen antwoordde hij:

„Ze is . . . schitterend! Dat is het woord, hetwelk haar het beste kan beschrijven. Heel vrouwelijk, en onbedorven, en er zijn zeer veel mogelijkheden in haar verborgen."

„Welke mogelijkheden?" herhaalde Tilly vaag.

„Van genegenheid," antwoordde Trench. „En als de tijd gekomen is van de grootste liefde . . . Doch zoover is het nog niet."

„Is ze oud of jong?"

(Wordt vervolgd).

Van Heinde en Verre

Van de bloemententoonstelling te Heemstede.

Van Dinsdag 5 dezer af wordt te Heemstede de vijfde tijdelijke tentoonstelling gehouden, waaraan verbonden is een wedstrijd voor bloemenkunst in etalages. Te die gelegenheid maakte de N.V. A. J. ten Hope's Handel-Maatschappij te Rotterdam o.a. een speciale etalage van de producten der Compagnie Liebig, waarin een opgezette engelsche fokstier prijkt. Hierboven een foto van deze pakkende en mooi-versierde uitstaltkast.

Th. v. Daalen.

Den 19en Mei a.s. hoopt de heer Th. v. Daalen, agent 1e klasse te Leiden, den dag te herdenken waarop hij vóór 25 jaar bij de Leidsche Politie kwam.

A. S. Z. Eitje †

Te Amsterdam is op 84-jarigen leeftijd overleden de heer A. S. Z. Eitje, die in de Israëlitische Hoofdsynagoge in de hoofdstad belangrijke functies bekleedde.

Een motortocht door ons land in 28 uur.

Woensdagmiddag 6 Mei om 4 uur startten voor American-Hotel te Amsterdam voor de 1200 K.M.-rit in 28 uur zonder rust, uitgeschreven door de Noord-Hollandsche Motorclub, de heeren Hoogeveen, Bieze, Moos en Jansen. In 28 uur moest ons heele land doorkruist worden.

De wegwedstrijden van Pro Patria te Rotterdam.

De start voor 10 Eng. mijl hardloopen. (X) P. J. Dullaart, N. A. U., die het Nederlandsche record met 2 min. 47.9 sec. verbeterde. Zijn tijd was 55 min. 41.9 sec.

Henny Porten,

de bekende Duitsche filmartiste, arriveerde de vorige week in Den Haag, alwaar zij in het City Theater haar laatste film „Kamermuziek" toelichtte.

Rotterdamsch elftal—Club Nacional de Montevideo.

Zondag 1.1. speelde de Rotterdamsche ploeg tegen de Uruguayers. De Rotterdamers verloren met 7—0. De keeper der Uruguayers in actie.

M. J. Keiser.

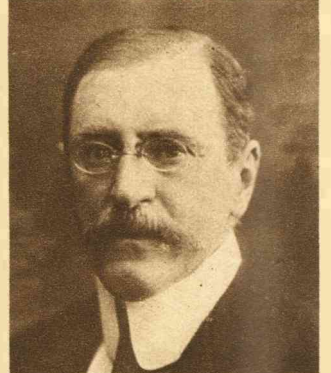
Den 15en Mei a.s. hoopt de heer M. J. Keiser, Inspecteur eerste klasse aan het bureau Leidscheplein te Amsterdam, den dag te herdenken waarop hij vóór 25 jaar bij de politie in dienst trad.

De burgemeester van Bodegraven feestelijk ingehaald.

De vorige week heeft Mr. Van Dobben de Bruyn, sedert kort Burgemeester van Bodegraven, zich ter plaatse gevestigd.

(X) De burgemeester bij de inspectie der burgerwacht, die bij het station was opgesteld.

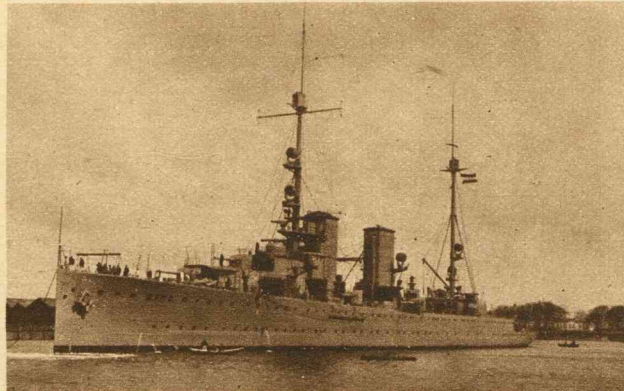
W. K. F. Zwierzina.

Den 28sten Mei hoopt de heer W. K. F. Zwierzina, thans Ontvanger der Registratie en Domeinen, kantoor B. Z. I. te Amsterdam, den dag te herdenken waarop hij vóór 40 jaar in functie trad.

De nieuwe woning van den Minister v. Buitenlandsche Zaken.

De Villa „Olanda" aan den v. Stolkweg 23 te Den Haag, welke de Minister van Buitenlandsche Zaken zich tot woning gekozen heeft.

De nieuwe kruiser „Java".

welke op de werf „De Schelde" te Vlissingen werd gebouwd, is na een goed-geslaagden proeftocht aan de Marine overgedragen.

De strijd in Fransch-Marokko.

Een troep ruiters, van den Kabyien-stam, die op 't oogenblik in Fransch Marokko is doorgedrongen.

Links:

Zesendertig jubilarissen bij de Gemeentetram te Amsterdam.

Donderdag 7 Mei had de Gemeentetram te Amsterdam 36 jubilarissen, die allen 25 jaar bij de tram in dienst waren. (X) De Directeur temijden van een groep der jubilerenden.

Rechts:

Het Residentie-orkest naar Parijs.

Vrijdag 1.1. vertrok het Residentie-orkest per Hollandsche Spoor naar Parijs, waar het, daartoe uitgenoodigd, twee concerten zal geven. — Foto genomen op het station.

ONZE DAMES - RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Jets over de Mode.

Van onze Parijsche Correspondente.

Vóór eenige weken stonden er in de winkel-étalages vooral veel mantels van geruite of gespikkelde bruine, wollen stof. Op dat oogenblik gaven de Parijsiennes er echter de voorkeur aan om zich in een lakenschen of een bontmantel te vertoonen. Gedurende de laatste weken worden de voorjaarsmodes met den dag meer op straat gezien, en de mantels, die achter de winkelramen nog net op gewone damesmantels geleken, al waren het dan ook tailleurs, hebben, nu ze gedragen worden, zich zoowaar ontpopt als heerenjassen. Niets dat ontbreekt: noch de strenge coupe, noch de groote hoornen knopen, zelfs hebben ze een lang split van achteren. En natuurlijk dragen de vrouwen, die je er in ziet loopen, op de gepommadeerde, kortgeknipte haren allemaal een hoedje, dat wel een sterke gelijkenis vertoont met den „dop” van het sterkere geslacht en niemand die zoo behendig met den sigarettenkoker weet om te gaan als zij.

Meisjesjurk van donkerblauw chevot met bovenstuk van bedrukte wol-mousseline.

gewone gezelschapsleven zoekt.

Maar voor eerstgenoemde vrouw dan: de vrouw, die zelf chauffeert of aan het roer van een zeilboot zit, is het

TWEE ZAKDOEKJES

De ster, waarmee de hoek van het eerste zakdoekje wordt versierd, moet worden begonnen op een door 9 kett. s. gevormden ring, welke geheel met vasten wordt omgehaakt.

1e toer: 7 kett. s. als overgang; 2 driedeelige st., welke tezamen worden afgewerkt, 7 kett. s. verbinden;

2de toer: de boogjes met v. en p. omhaken.

3de toer: 10 kett. s. als overgang, daarna afwisselend 5 kett. s., 1 stokje.

4de toer: om de boogjes van den vorigen toer vasten heenhaken.

5de toer: 2 kett. s., 1 stokje.

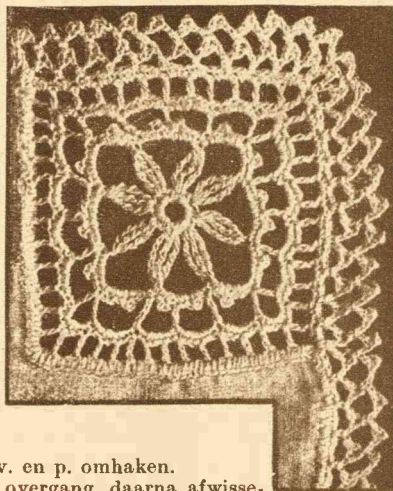
Het afgewerkte vierkant aan den zakdoek gefestonneerd, waarna het kantje er rondom als volgt wordt gehaakt;

1ste toer: vasten in de boogjes van den hoek en in den smallen rolzoom van het zakdoekje.

2de en 3de toer: boogjes, bestaande uit kett. s. en p.

Van het andere zakdoekje bestaat de ingewerkte hoek, zoowel als het puntje, uit met vasten omgehaakte boogjes.

De ring, waarmee begonnen wordt, bestaat uit 12 kett. s., welke met 9 v. worden omgehaakt. Er blijven dus 3 kett. s. onbewerkt; deze vormen het begin van de schuine zijde. Op de laatste v. worden 12 kett. s. en 1 v. gewerkt, waarna de nieuwe ring met v. wordt omgehaakt. In den 5den v. van den 1sten ring worden 8 kett. s. en 1 v. gewerkt, waarna terugwerkend de gehele ring op de laatste 4 kett. s. na, met v. wordt omgehaakt. Voor den nieuwen ring worden weer 12 kett. s., 1 v. op de laatste v. van den vorigen ring gemaakt; 5 v. om de kett. s. (waardoor het vaste staafje van het vierkant gevormd wordt), daarna 8 kett. s., 1 v., over het staafje van den vorigen toer; 5 v. om den kett. s., 8 kett. s. en 1 v. in het midden der vasten aan het begin van den vorigen toer. Vervolgens wordt de gehele toer met v. omgehaakt. Iedere volgende toer wordt een vierkantje langer gewerkt totdat met den 11den toer de grootste breedte verkregen is. Aan de zij-kanten worden 12 kett. s. gewerkt, waarvan er 4 voor den buitenrand onbewerkt blijven. Het kantje wordt aan het zakdoekje gehecht en op de stof gefestonneerd.

„leder” zeer in de mode. Elkeen kent de lange, leeren mantels, het leeren hoedje; deze worden op het oogenblik echter aangevuld door het korte manteltje in wit, rood, groen, paars leer, waarvan de randen met goud- en zilverdraad zijn geborduurd. Ook het vest, uit dit dunne en uiterst soepele materiaal wordt veel gedragen. Ik zag er van zwart leder, die met goudgalon waren afgezet, van bruin leder, waarop men bloemen in paarse wol had geborduurd. Zelfs zag ik wit en blauw en groen leeren mantelpakjes om mede uit zeilen te gaan en waarvan de tinten geheel in harmonie waren met de kleuren van lucht en water.

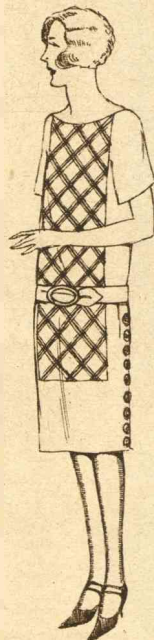
Maar om nu op de mantels terug te komen. Den geheelen winter heeft men hier de vrouwen gezien in den nauwsluitenden, rechtlijnigen, zwarten mantel, die tot de knieën reikte, zoodat de in vleeschkleurige kousen gestoken beenen geheel vrij bleven en met het kleine, zwarte, door een enkel pluimpje of veertje afgezette hoedje op het hoofd. Deze dracht leek wel uniform te zijn en het gaf de Parisienne een prachtig silhouet. De zwarte mantel blijft gelukkig gehandhaafd, het laken wordt echter vervangen door ripszijde, door crêpe de Chine en satijn en in plaats van de bontkragen wordt nu om den hals een kleurige foulard gedragen, die zoiets fleurigs geeft aan het ernstige zwart. Ook het zwartzijden hoedje heeft plaats gemaakt voor een in levendiger tint.

O, die beelderige groene en paarse zijden dopjes! Hier ziet men er een met niets dan een strak lint om den bol, maar dat met figuren in een andere tint is geborduurd, daar een, die tot eenige garnering een zijden strik heeft, die uit vier lichte lussen bestaat en op de wijze van een molenwiek op den zijkant halverwege van den bol is gehecht. Bij sommige hoedjes is de gehele bol met médaillons van kleurige veertjes bedekt. Ook de bloemen die als kleurige guirlandes boven de toonbanken hangen, zijn een genot voor het oog. Veel kransjes van viooltjes en madeliefjes worden er gedragen, ook geestige tuitjes van verschillende bloemen, die vlak van voren of op den zijkant worden vastgehecht. Veel aftrek vindt verder de kleine guirlande, die den top van het calotvormige hoedje versiert en waarvan de beide einden aan weerszijden van den bol naar beneden vallen, vooral concolous en gouden regen worden hiervoor genomen.

En hoe zijn de paraplus, die al die fragiele hoofdedkels tegen den regen moeten beschermen? Dat is de korte tom-pouce met den zwarten stok en den knop, dik als een knuppel, zult ge denken. O, zeker, de tom-pouce triomfeert nog, maar wat verleden jaar „kort” werd genoemd, dat noemen we nu „lang” en bok „ouderwetsch”, want het allernieuwste is het paraplutje van de grootte van een dirigeerstokje en dat je zóó in je zak zoudt kunnen steken, indien die nog in je japon te vinden was. Het nieuwmodische regenscherm is een „éénper-

soonsparaplu” die net groot genoeg is om je hoed voor nat worden te bewaren, maar wat heeft de vrouw ook méér noodig in dezen tijd, waarin ze alleen door het leven gaat en slechts de zorg heeft voor haar eigen persoon? Maar dit handige paraplutje heeft, behalve de lengte, dan toch het materiaal, de kleur en den vorm gemeen met de groote tom-pouce, die ook nog wel gebruikt wordt. De nieuwmodische paraplu is van zwarte, donkerbruine, donkergroene of donkerpaarse zijde en mag zich nog verheugen in een stevigen, maar zeer kunstig bewerkten ivoren of schildpadden knop. Ook op het gebied van de handschoenen heeft men weer iets nieuws uitgevonden. De glacé- en de peau-de-suède handschoenen met de geborduurde of beschilderde kappen, dat is allemaal weer vieux-jeu, al worden ze nog veel gedragen. Neen, er is iets véél nieuwers. Het laatste voorschrift was dan om bij de avond-toiletten lange handschoenen te dragen in dezelfde kleur als het toilet, maar ja, iedere vrouw, die zich goed kleedt is nog geen Amerikaansche, die met een beurs vol dollars hierheen komt. De élégante vrouw, die het 'n beetje zuinig moet aanleggen, heeft er nu iets anders op gevonden. Zij schaft zich een paar handschoenen aan in de kleur van de japon en uit de stof van de japon vervaardigt zij een ruche van ongeveer 4 cm. breedte, dat zij op den handschoen vastrimpelt. Dit staat werkelijk zéér coquet en geeft de illusie dat de handschoen bij de japon is vervaardigd.

En de schoenen die bij de avondjaponnen worden gedragen? Het zijn muiltjes van goudleer en brocaat, zóó fijn van afwerking, zóó geraffineerd van snit, dat het de muiltjes van Asschepoester zouden kunnen zijn. Maar omdat men al die uiterst geraffineerde schoentjes nog niet mooi genoeg schijnt te vinden, heeft men de meeste versierd met zijden bloemen, met geweldige satijnen strikken en wuivende struisveeren in alle mogelijke kleuren. Naar mijn smaak is dit wel wat te veel van het goede, maar de gretigheid waarmee die muiltjes gekocht worden, bewijst dat de meeste vrouwen daar anders over denken.

Meisjesjurk van beige kasha met ingezette voor- en achterbaan van beige met rood geruite stof en garnering van rode knopen en rood lederen ceintuur.

Avondjapon van reebruin satijn met schouderstukken en schoot van goud-kant.

Jadegroen hoedje met bonte bloemen. Donkerblauwe middagjapon met zilver- en goudgalon aan den kraag.

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

33)

Het leek wel of deze hem den ganschen avond ontweken had. Hij zou hem ter verantwoording roepen. Hij zou hem dwingen, ja dwingen, zijn belofte te houden. Had hij zich tegenover Don Miguel niet een onzelfzuchtig vriend getoond? Had hij niet aan zijn eigen wenschen het zwijgen opgelegd om de vrouw weer naar haar echtgenoot terug te brengen, de vrouw, die hij zelf eens zoo hartstochtelijk had bemind? Maar waarom aan het verleden te denken, het verleden dat als een dreigend spook voor hem oprees? Zijn liefde voor de zoo langen tijd gezochte vrouw was in den loop der jaren verminderd, verbleekt, ondergegaan in zijn alles overheerschende liefde voor de ontlukende Isabella. Hij wist precies hoe Don Miguel tegenover hem stond. Hij wist precies, dat het niet gemakkelijk zou gaan om Isabella tot zijn vrouw te maken, en dat alleen een groote daad den Conde zou kunnen bewegen hem zijn kleinood af te staan. Maar hoe zou hij ooit een grootere daad kunnen doen, hoe zou hij den Conde ooit een grooteren dienst kunnen bewijzen dan hem de vrouw terug te brengen, die Don Miguel jarenlang vergeefs had gezocht? De halve wereld had Don José doorkruist, voordat hij tot het vermoeden gekomen was dat de beroemde danseres Malette de Maravet de gezochte vrouw kon zijn. Overal heen was hij haar heimelijk gevolgd. Steeds was zijn vermoeden grooter geworden, dat hij met de vrouw met het roode masker de goede volgde, en toen zij eindelijk ook naar Granada ging, was zijn vermoeden zekerheid geworden. Maar met zijn zekerheid was er ook een ongerustheid over hem gekomen, een vrees, zooals hij tot nu toe niet gekend had. Was het werkelijk zoo zeker zooals hij tot nu toe geloofd had, dat Malette in hem slechts den trouwen, toegewijden vriend zag, voor wien zij eens alleen maar gevlucht was, omdat zij ieder spoor van zichzelf wilde uitwisschen? Tot nu toe had hij het zelf geloofd, en hij had zich reeds met een heimelijken spot over zichzelf, als de stichter van een groot, heilig familiegeluk gevoeld. Maar sinds het oogenblik, dat die brutale kerel, die gitano, zoo plotseling voor hem was opgedoken en hem eraan herinnerd had dat het verleden er toch anders uitzag dan hij zich beliefde voor te stellen, had een waanzinnige angst hem in zijn klauwen genomen en liet hem niet meer los als hij eraan dacht dat hij ooit weer de vrouw onder de oogen zou moeten komen die hij eens zoo gruwelijk had bedrogen en wie hij haar kind ontnomen had, omdat het zijn wenschen in den weg had gestaan. Hij had steeds geweten dat het een gewaagd spel geweest was, alles op één kaart te zetten. Maar het bezit van Isabella leek hem zoo'n groote winst, dat hij alle voorzichtigheid uit het oog verloor. En nu was de teerling geworpen. De vrouw met het roode masker was in dit huis. Indien zij te weten kwam welke beweegredenen hem indertijd geleid hadden, dan was zijn spel hier uit en was Isabella voor altijd voor hem verloren. Het koude angstzweet parelde op zijn voorhoofd toen hij schielijk een paar glazen champagne leegdrank. Wat haalde hij zich toch eigenlijk in zijn hoofd? Had hij in Pano niet een gewichtige getuige, dat indertijd alles behoorlijk was toegegaan? En wanneer die oude kerel loog, wanneer hij hem zelf eens mocht aanklagen, dan waren de bewijzen voor hetgeen Pano kon zeggen immers in zijn handen? De kleeren en het medaillon van het kind had hij wijselijk verbrand. Ze waren wel is waar duur gekocht, die bewijzen van zijn schuld, maar wat was daar aan te doen? Terug kon hij niet meer. Een oogenblik overlegde Don José nog bij zichzelf of hij toch niet liever Pano, die op zijn bevel buiten in den tuin op de loer lag, zoo spoedig mogelijk zou zeggen weg te gaan, want Pano's getuigenis kon ten slotte voor hem nog wel eens gevaarlijker zijn dan in het geheel geen getuigenis. Maar daar hij over den uitslag van de heele geschiedenis nog te zeer in het onzekere verkeerde, zag hij er maar van af. Voordat de morgen zou aanbreken, zoo troostte hij zich, zou de zigeuner immers met Allietta over de grens zijn. En dat men hem niet zou kunnen vinden, daar stond Pano, die immers zelf voor zijn eigen

veiligheid moest zorgen, hem borg voor. De kerel was slim genoeg.

En terwijl de kadi op deze wijze peinsde en met sombere blikken steeds weer in het gewemel der dansenden Isabella zocht, die, zooals hij met toenemende woede constateerde, bijna uitsluitend met Clemens von Abercron danste, liep de heer des huizes in zijn geelzijden kaftan en den helrooden tulband tusschen zijn gasten.

Hij zag Isabella stralend aan den arm van Clemens en een gevoel van onbeschrijflijken weemoed besloep hem.

„Heb je Don José gesproken?” vroeg hij in het voorbijgaan aan zijn kind.

„Ja, Padre. Ik heb hem uit de boonen zijn noodlot verteld.”

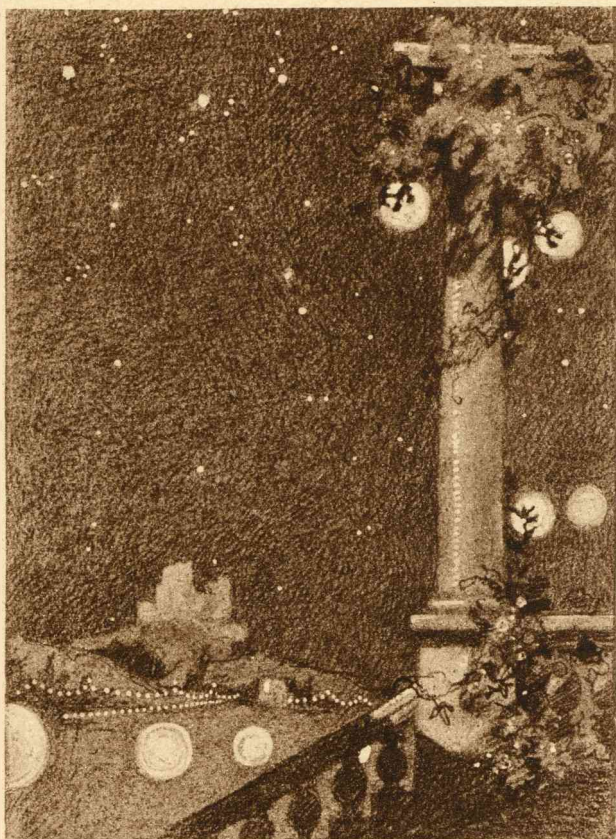
„Hoe nam hij het op?”

„Ik weet het niet, Padre — maar ik — ik was bang voor hem.”

Clemens drukte geruststellend Isabella's hand.

„Mogen wij aan uw tafel soupeeren?” vroeg Isabella haar vader. „Ik weet wel, dat er anders bepaald is, maar ik geloof dat Madame de Maravet met u eet, en ik wilde haar zoo graag eens spreken.”

„Dat kan niet, kind, dat is onmogelijk,” zei de Conde, terwijl zijn gelaat een sombere uitdrukking

.... zag men in de verte den „Roode Burcht”, die in het maanlicht schitterde....

aannam. En toen Isabella een pruillipje trok, zei hij tegen Clemens: „Denk er aan, dat jij haar bijtijds aan tucht gewent, haar vader heeft haar vreeselijk verwend.”

Op deze woorden begonnen de oogen van Isabella en ook die van Clemens te stralen. Zijn woorden waren immers voor hen het bewijs, dat haar vader hun verbintenis zegende.

Fanfares kondigden het begin van het souper aan. De heer des huizes maakte een buiging voor Madame de Maravet, die met Brunner en Jeanne in een hoek der zaal stond te praten.

„Mag ik het voorrecht hebben, madame, u aan tafel te geleiden?” vroeg hij beleefd.

Een oogenblik leek het wel alsof Malette zijn verzoek wilde afslaan. Hulpeloos dwaalden haar blikken naar Brunner en Jeanne, die haar geruststellend toeknikten. Toen boog zij vriendelijk glimlachend haar hoofd en legde haar vingertoppen op den arm van den Conde.

Een zee van kleur en licht kwam hun tegemoet. De kostbare oostersche schilderijen aan den muur van de eetzaal kregen een bijna spookachtig leven, en de heerlijke exotische bloemen verspreidden een betoverenden geur. De deuren naar de groote terrassen waren wijd geopend en door den bloeienden tuin, die door ontelbare lampions was verlicht, zag men in de verte den „Roode Burcht”, die in het maanlicht schitterde.

De Conde voerde Malette naar een tafel met kostbare lichtblauwe orchideeën, van waar men een schitterend uitzicht had op den tuin.

„Vindt u het goed dat een van uw vrienden, evenals een van mij, aan ons tafeltje plaats neemt?” vroeg hij, toen zij even gezeten waren.

Verbaasd keek Malette naar den heer des huizes op. Tot nu toe had zij nog geen woord gesproken.

„Don José y Tamagno,” stelde de heer des huizes voor, op den kadi wijzend, die plotseling naast Malette stond, zonder dat zij hem vóór dien tijd bemerkte had.

Zij bewoog zich zenuwachtig op haar stoel, en haar oogen boorden zich een oogenblik in het zwarte masker, toen zei ze echter vriendelijk: „Ik geloof dien naam reeds gehoord te hebben. Het is een geluk, wanneer men trouwe vrienden heeft. En een van mijn vrienden, zei u, Conde?”

„Baron von Hohenwald, ja, daar is hij reeds. Waarde baron, wilt u hier plaats nemen?”

Gisbert keek onrustig-onderzoekend naar Josa. Toen hij echter zag, dat zij reeds met haar vader, Isabella en Clemens, Gerta en Reedern, aan een ander tafeltje was gaan zitten, zette hij zich naast Malette neer. Zijn masker had hij afgenomen, en Don José volgde ironisch lachend zijn voorbeeld.

De Conde had er slag van goed en opgewekt te praten, en Malette was een geestige vrouw. Men sprak over Parijs en Madrid, over Sevilla en over Amerika, dat Madame de Maravet vaak bereisd had, en overal bleken er aanknoopingspunten te zijn.

Gisbert wierp er af en toe een woord tusschen. Het bezwaarde hem dat hij tegen zijn wil getuige was van een comédie, die naar zijn inzicht nooit gespeeld had mogen worden. Wat was eigenlijk de bedoeling van het geen er hier gebeurde? Was het met opzet, dat hij aan deze tafel verzocht was, of was het toeval?

De bleke Spanjaard tegenover hem in den zwarten mantel van een kadi keek zoo somber en onheilsPELLend voor zich, dat Gisbert bang werd voor Malette, die hem af en toe geruststellend toelachte.

Het was ook eigenlijk dwaasheid zich bang voor haar te maken. De twee mannen hadden er geen idee van wie er bij hen aan tafel zat. En al zou hij ook het liefst Don José, dien schurk, tegen den grond geslagen hebben, Malette's uiterlijke kalmte bewoog hem er toe, zich maar zoo gewoon mogelijk voor te doen.

„Ik geloof,” hoorde hij nu weer de Conde zeggen, die een lakei wenkte om nog eens de kaviaar te serveren, „dat ik al eens het genoegen had Madame in Weenen te ontmoeten?”

„Op het tooneel?” vroeg de danseres luchtig, terwijl zij haar glas champagne in één teug leegdrank.

„Neen, Madame, in den keizerlijken burcht.”

Gisbert zag met verbazing hoe het gelaat van Malette onder haar masker van kleur verschoot. Haar prachtige haren vielen als een zware mantel over haar schouders.

Behoedzaam nam de Conde de haren in zijn handen en zei langzaam: „Dit haar vergeet niemand, Madame, die het eens gezien heeft.”

Malette scheen zich van haar verrassing snel hersteld te hebben. Vastbesloten perste zij haar lippen opeen, en haar zwarte oogen doordringend op het gelaat van Don José richtend, antwoordde zij: „U vergist zich, Conde, dit haar is niet echt. U begrijpt toch wel, danseressen! Vandaag dragen ze roode, morgen blonde en overmorgen bruine haren.”

„Madame heeft echter altijd dit blonde haar gedragen.” Het klonk zoo beslist, bijna als een waarschuwing.

„Wees voorzichtig,” fluisterde Don José tegen den Conde, „direct verliest u het spel nog.”

Malette lachte echter vroolijk, en zei, terwijl zij een trosje druiven van de schaal met fruit nam: „Wilt u mijn herinnering, daar u zoo zeker van uw zaak blijkt te zijn, niet een beetje te hulp komen?”

„Ik waarschuw u,” zei Don José zachtjes tegen den Conde.

Don Miguel knikte.

„Het zal u ook interesseeren, baron,” zei hij tegen Hohenwald. „Dus, u herinnert zich nu ook dat het in den keizerlijken burcht te Weenen was? Vijftien jaar geleden zag ik een jonge prinses, die had hetzelfde Titiaan-haar als Madame de Maravet.”

„Hoe interessant,” zei deze glimlachend. „En verder, waarde Conde?”

„Als u nu verder niet zwijgt,” zei Don José fluisterend achter zijn hand, „draagt u de verantwoordelijkheid voor alles wat er door uw onvoorzichtigheid gebeurt.”

„Wat is u opgewonden,” antwoordde Don Miguel fluisterend, terwijl hij zijn gast toedronk, zonder dat Don José er op antwoordde, „heeft Isabella u gekwetst?”

„Gebeurde het met uw wil, wat zij mij onder den mystieken sluier der waarzeggerij mededeelde?”

Dreigend keken de zwarte oogen van Don José den Conde aan. Zijn stem klonk boos, en hij keek onderzoekend naar Malette, die onbevangen met Hohenwald zat te praten.

(Wordt vervolgd)

PANDER & ZONEN

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM

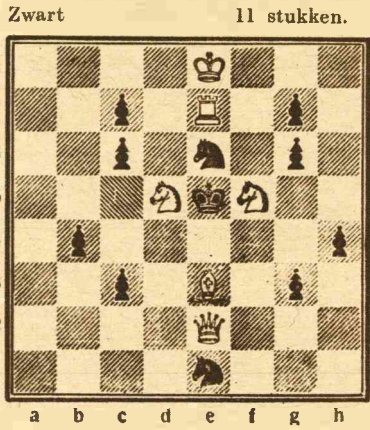
VOOR VLOERBEDEKKING
CHINA MAT 0.95

91 CM. BREED
PER METER

TWISTED MAT
1.40 P. MTR. 91 BREED

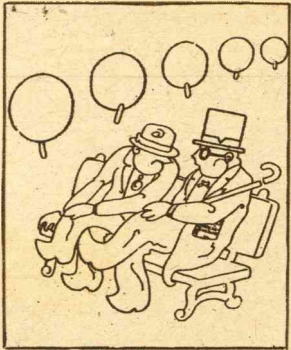
Schaken.

PROBLEEM No. 24 (driezet).
Zesde Wedstrijdprobleem.
Auteur: W. FINLAYSON, Morning Post, 1914.

Oplossing probleem No. 22 (driezet):
1. Pd3, Kd5:
2. Dh4, ~.
3. Dd8#.
1. ed.
2. Pf2+, K~.
3. Db6# of g4#.
C. d. L. e. a. (Bij probleem no. 21 is Dc5 geen nevenoplossing; er volgt na Ka2, en 2 Ta5 of iets dergelijks, eenvoudig, Le4+). De driezetten blijken voor de meeste oplossers nogal „schwierig” te zijn, gezien tenminste het aantal foutieve oplossingen, die ingezonden worden.

Wij vreezen dan ook, dat slechts zeer weinigen het maximum-aantal punten zullen bereiken in den oplossingswedstrijd.
Correspondentie-adres: J. Verstoepjzn., Fred. Hendrikstr. 37, Delft.

„Heeft u nooit een verkeerde diagnose gesteld, dokter?”
„Slechts één keer. Ik stelde een eenvoudige indigestie vast en hoorde achteraf dat de patiënt rijk genoeg was voor 'n blindedarmontsteking.”

„Liefste, ik wil mijn gansche fortuin aan uw voeten leggen.”
„O, maar uw fortuin is niet bijzonder groot.”
„Neen, maar het zal toch nog zeer groot lijken bij uw kleine voetjes.”

Biljartsport.

Het doel van elken biljarter is: het maken van een, zoo groot mogelijke, serie. Evenwel zijn er eenige factoren die veroorzaken dat van dit doel door de overgrote meerderheid der spelers doorgaans maar zeer weinig bereikt wordt. Gebrek aan routine en aan theoretisch inzicht zijn hiervan wel de voornaamste oorzaken. Routine is natuurlijk alleen aan het biljart te verkrijgen; doch voor theorie leent de pers zich bij uitstek.

Afbeelding 1 geeft een veelvuldig voorkomenden stoot weer en de manier waarop deze meestal wordt verknood. Bal 2 werd hier te dun geraakt en met te veel rechts effect, zoodat wel de carambole gemaakt is, doch de volgende stoot een zeer riskante werd. De tweede afbeelding geeft de juiste behandelingswijze aan. Is bal 2 vrij dik en met weinig effect getroffen, dan komen de drie ballen na het caramboleeren in gunstige positie bij elkaar in den hoek te liggen.

LEVE DE KUNST!

Eén voordeel heeft een kunstenaar:
Al eet hij nu droog brood,
Eéns geeft hem 't dankbaar vaderland
Een standbeeld... na zijn dood.

BIJ TOET-ANKH-AMEN.

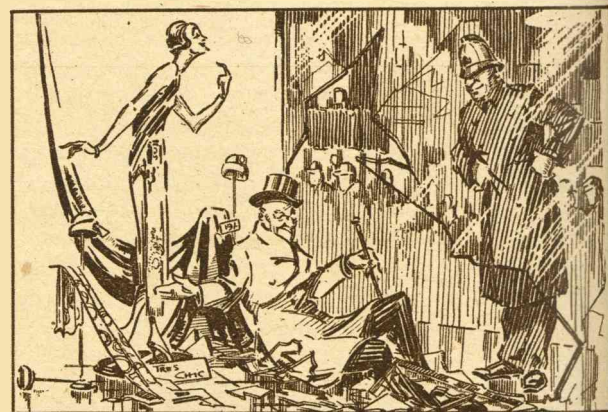
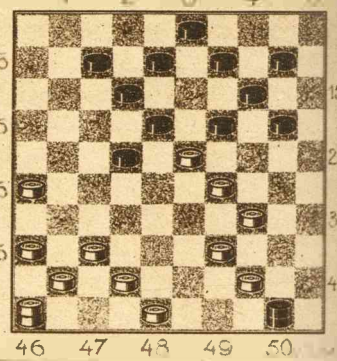
De spijzen, die men ginds in 't graf
Na dertig eeuwen kon aanschouwen,
Kunnen niet droger zijn dan 't brood,
Waar 'k 's Maandagsochtends op mag kauwen.

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

J. C. LE BLEU, Kruisdijk (Z.).
No. 48.

J. C. le Bleu verrijkt in den loop der laatste vijf jaren de problematiek met menige fraaie vondst. Dit probleem is wel een der mooiste, dat wij van hem kennen. Het is een zeer geslaagde bewerking van het beroemde motief „het carré” van Neerlands eminenten damprobleemist S. E. v. d. Meer Jr. Niet alleen wordt het motief goed verwerkt, doch le Bleu heeft de oplossing danig lastig te vinden gemaakt, zoodat men het verrassende slot hierin niet zou vermoeden, terwijl de vele schijn-oplossingen de taak van den oplosser niet vergemakkelijken. De winstgang is als volgt:
Wit: 1. 26-21, 2. 29-23, 3. 21-17, 4. 36-31, 5. 48-43, 6. 46x18 en
Zwart: 1. 19x28, 2. 18x49, 3. 50x47, 4. 47x27, 5. 49x41, 6. wit wint!
Een magnifieke rondslag en pakkend slot.

Fuif-type: „Het is in orde, hoor agent! Ze heeft me gewenkt dat ik binnen kon komen...”

VOOR DE JEUGD

DE DOLLE MOLENAAR. I.

Langen tijd geleden zaten op een warmen zomeravond eenige handwerkslieden in de oude herberg. „De Post” in het Molenbeekdal. Terwijl zij elkander de verschillende dorpsnieuwtjes vertelden, trad er een voerman binnen, wiens gelaat er als gerimpeld perkament uitzag, waaruit een paar donkere oogen een doordringenden blik rondom zich wierpen.

Hij ging in een hoek aan een tafeltje zitten, bestelde een glas bier en staarde door het raam naar buiten in de straat, waar een zware huifkar stond.

De handwerkslieden hadden een oogenblik hun gesprek onderbroken, doch toen de voerman zich niet om hen scheen te bekommeren, praatten zij verder.

„Jij komt immers hier uit deze streek,” zei een van hen tegen een ander, „dan ken je natuurlijk wel veel legenden. Toe, vertel ons eens wat!”

De aangesprokene dacht een poosje na en vroeg toen:

„Heb ik de geschiedenis van den dollen molenaar wel eens gehoord?”

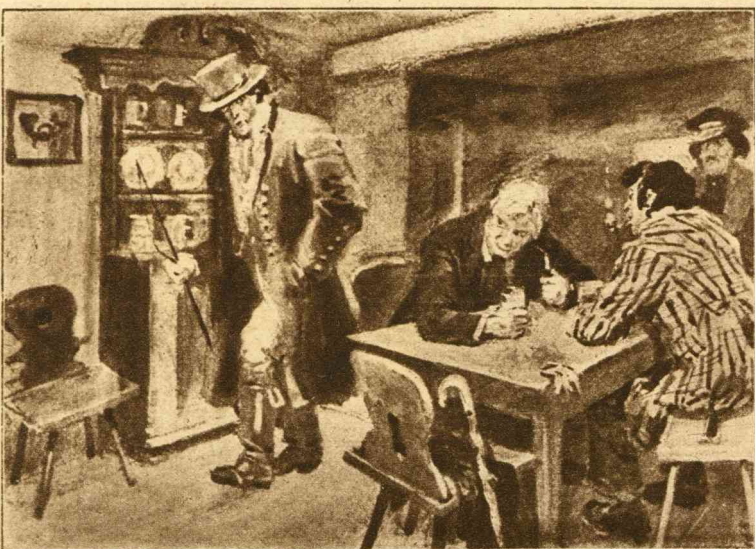
„Neen, neen! Vertel op!” riepen de anderen.

„Het is een lang verhaal,” begon hij.

„Nu honderd jaar geleden, woonde in de buurt van Reedenburg in 't Bergsteenvoud een molenaar. Hij was heel rijk, had een grooten molen en een voornaam heerenhuis erbij. Maar hij was niet tevreden met zijn rijkdommen. Hij wilde de rijkste in het land zijn, en hij zou er maar nauwelijks mee tevreden geweest zijn, wanneer alle kiezelsteenen in de Molenbeek van zuiver, blank goud geweest waren. Hij benadeelde de armen in de buurt, leende geld uit, en wanneer hij het op den overeengekomen tijd niet terug kreeg, dan dreef hij het vee van de dorpelingen weg en nam hun velden onder zijn ploeg en hun oogst onder zijn zeis. In zijn kelders stonden kisten en kasten vol harde, ronde daalders. De rijkdom sloeg hem naar 't hoofd.

Hij liet zijn beide paarden met zwaren gouden hoeven beslaan, hij legde om de wielen van zijn kar banden van blinkend goud en liet het tuig voor zijn paarden van goud maken.

Op een dag reed de molenaar naar het bosch in en kwam niet terug. Zijn knecht bleef den heelen nacht wakker liggen en wachtte tot den volgende morgen, en toen zijn meester ook toen niet terug kwam, liet hij zijn werk liggen, bond zijn

Er trad een voerman binnen, wiens gelaat er als gerimpeld perkament uitzag.

goed bij elkaar en ging heen. — De molenaar kwam echter in het geheel niet meer terug en de menschen vertelden elkaar dat zijn paarden ergens in het bosch op een tooverwortel getrapt hadden. Zulke behekste planten groeiden in de wouden van het Molenbeekdal en als de paarden hierop getrapt hadden, konden zij en hun bestuurder den weg naar huis in geen honderd jaar terugvinden. Eerst na dien tijd is de tooverban verbroken.

Vreemd was 't, dat ook de molen niet meer te vinden was. Vele menschen, die alle wegen en paden in het bosch precies kenden, trokken uit om deschatkelders van den beheksten molenaar te plunderen. Maar ze keerden allen, na lang en vruchteloos zoeken, onverrichter zake terug. Het groote gebouw met zijn uitgestrekte bijgebouwen was van den aardbodem verdwenen.

Houthakkers en andere omwonenden beweerden echter, dat zij den molenaar gezien hadden, rechtopstaand in zijn wagen, terwijl hij met de zweep op de paarden sloeg, zoo dat de dieren met hun last als een wervelwind weggerend waren en dat het vuur onder de hoeven uit den grond sloeg.

Sedert dien tijd heet hij bij de menschen de dolle molenaar. Wie op zijn wagen gaat zitten en met hem meereijdt, zal den boschmolen terugvinden en kan dan een rijken buit veroveren.

De aanwezigen hadden aandachtig geluisterd en ieder dacht voor zichzelf, dat het een geluk zou zijn, om zoo'n ritje met den dollen molenaar te maken.

„Hoe ziet zijn kar eruit?” vroeg een van hen. „Misschien komen we die wel eens tegen.”

„Ze moet er uitgezien hebben als een boerenkar, precies zooals het span daarbuiten, denk ik.”

Ondertusschen had de vreemde voerman zijn gelag betaald en verliet zonder groeten de gelagkamer. Ook de anderen stonden op om hun reis voort te zetten.

De vreemde voerman had reeds op zijn wagen plaats genomen en de teugels gegrepen en wilde juist wegrijden, toen een der handwerkslieden, Simon genaamd, met zijn stok en reiszak naar buiten trad en den voerman vroeg:

„Mag ik een eindje meerijden?”

„Ga je gang,” bromde de voerman, „maar houd je goed vast, want ik rijd hard.”

De handwerksgezel strekte zich behaaglijk op eenige zakken uit, en keek door een gat in het zeildoek naar het mooie landschap rondom hem.

Op hetzelfde oogenblik legde de voerman de zweep over de paarden en de wagen zette zich zwaar en langzaam in beweging.

„Dat gaat een slakkengangetje,” zei Simon en staarde naar buiten, waar de kerktoren langzaam achter het geboomte verdween.

(Wordt vervolgd).

OOM TOM.